

BRANDON
SANDERSON
VYJEDNAVAČ

Brandon Sanderson

VYJEDNAVAČ

TALPRESS

Copyright © 2009 by Dragonsteel Entertainment, LTC
Translation © 2009 by Marta Procházková
Cover © 2009 by Milan Dubnický

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část této knihy není
dovoleno použít nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat
bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-377-5

*Pro Emily,
která řekla ano.*

PODĚKOVÁNÍ

Práce na *Výjednaváci* byla svým způsobem neobyčejný proces – o tom si můžete více přečíst na mé internetové stránce. Na tomto místě postačí říct, že jsem měl rozmanitější soubor prvních čtenářů než jindy a že mnohé z nich znám primárně z účasti na svých besedách. Pokusil jsem se zde uvést jména všech, ale je celkem jisté, že někoho vynechám. Jestli zjistíte, že jste jedním z nich, neváhejte a napište mi e-mail, a my se budeme snažit vaše jméno uvést v dalším tisku.

První poděkování patří mé rozmilé ženě Emily Sandersonové, s níž jsem se oženil během práce na této knize. Tohle je můj první román, k němuž podstatně přispěla svými názory a nápady, a její pomoci si velmi vážím. Také můj agent Joshua Bilmes a redaktor Moshé Feder udělali na rukopisu obrovský kus práce, jako ostatně vždycky, a pozvedli jej tím z Druhé nebo Třetí úrovně nejméně na Osmou.

V nakladatelství Tor pro mě několik lidí udělalo daleko víc, než museli. První z nich je Dot Linová, moje vydavatelka, s níž bylo obzvláště skvělé pracovat. Děkuju, Dot! A jako vždycky si zaslouží zmínku neúnavné úsilí Larryho Yodera, stejně jako vynikající práce umělecké ředitelky nakladatelství Tor, geniální

Irene Gallové. Obálku navrhl Dan Dos Santos a upřímně doporučuji, abyste si na internetu prohlédli jeho další práce, protože si myslím, že je momentálně jeden z nejlepších v oboru. Paul Stevens si zaslouží slova díky za to, že se pro mě v nakladatelství chopil role vnitřní spojky.

Speciální díky bych rád vyslovil těmto lidem: Joe-vans3 a Dreamking47, Louise Simardová, Jeff Creer, Megan Kauffmanová, thelsdj, Megan Hutchinsová, Izzy Whiting, Janci Olds, Drew Olds, Karla Bennion, Eric James Stone, Dan Wells, Isaac Stewart, Ben Olsen, Greyhound, Demented Yam, D. Demillová, Loryn, Kuntry Bumpken, Vadia, U-boat, Tjaeden, Dragon Fly, pterath, BarbaraJ, Shir Hasirim, Digitalbias, Spink Longfellow, amyface, Richard „Captain Coradel“ Gordon, Swiggly, Dawn Cawley, Drerio, David B, Mi'chelle Trammel, Matthew R. Carlin, Ollie Tabooger, John Palmer, Henrik Nyh a nevysvětlitelný Peter Ahlstrom.

OBSAH

<i>Mapa</i>	10
Prolog	13
Vyjednavač	25
Epilog	753
<i>Ars Arcanum</i>	761
1. <i>Tabulka Úrovní</i>	761
2. <i>Moci Úrovní</i>	763

Mapa T'eliru okopírovaná z tapiserie visící v paláci Navraceného boha Hymna Smělého, asi 321. Toto umělecké vyobrazení města není úplně směrodatné,

ale dostatečně splňuje představu, kde se nacházejí jednotlivé lokality.

PROLOG

Zvláštní, pomyslel si Vasher, *kolik věcí začíná tím, že mě někdo strčí do vězení.*

Strážci se zasmáli a hlučně práskli dveřmi cely. Vasher vstal a oprášil se, zakroutil ramenem a zkrřivil rty. Spodek dveří byl z pevného dřeva, ale horní, zamřížovanou částí viděl, jak tři strážci otevírají jeho vak a prohrabují se v něm.

Jeden z nich si všiml, že je Vasher pozoruje. Byla to obrovská bestie s oholenou hlavou a v tak špinavé uniformě, že na ní byla sotva vidět žlutá a modrá barva městských strážníků T^oTeliru.

Jasně barvy, pomyslel si Vasher. Budu si na ně zase muset zvyknout. V každé jiné zemi by zářivě žlutá a modrá na vojácích vypadala směšně. Ale tohle byl Hallandren, země Navrácených bohů, Neživých služebníků, biochromatického výzkumu a – samozřejmě – barev.

Vysoký hlídač se doloudal ke dveřím cely a nechal své přátele, aby se bavili nad Vasherovými věcmi. „Říkají, že jsi pěkně tvrdej,“ prohodil. Odhadoval Vashe-
ra pohledem.

Vasher neodpověděl.

„Barman říká, že jsi v té rvačce zbil nějakých dvacet

mužů.“ Strážce se podrbl na bradě. „Tak tvrdej se mi zase nezdaš. Ať je to jak chce, měl jsi mít víc rozumu, než abys uhodil kněze. Ostatní prostě stráví noc za mřížemi. Ale tebe... tebe pověsí, ty jeden bezbarvý blázne.“

Vasher se odvrátil. Jeho cela plnila svůj účel, i když nebyla nijak zvláštní. Úzká škvíra v horní části jedné zdi pouštěla dovnitř světlo, z kamenných stěn porostlých mechem kapala voda a v rohu hnila hromada špinavé slámy.

„Ty mě budeš ignorovat?“ zeptal se strážný a přistoupil blíž ke dveřím. Barvy na jeho uniformě se rozjasnily, jako kdyby vešel do silnějšího světla. Změna byla nenápadná. Vasherovi nezbývalo moc Dechu, a tak jeho aura příliš neovlivňovala barvy kolem. Strážce si změny barev nevšiml, stejně jako si jí nevšiml předtím v baru, kde se svými kamarády sebral Vasher z podlahy a hodil ho na vozík. Změna barev byla samozřejmě pro oko obyčejného člověka tak slabá, že bylo téměř nemožné ji rozeznat.

„Hele,“ podivil se jeden z mužů, probírajících se Vasherovým tlumokem. „Co je *tohle*?“ Vasherovi se vždycky zdálo pozoruhodné, že muži střežící žaláře jsou většinou stejně špatní, nebo i horší než ti, které hlídají. Třeba je to účel. Společnosti je nejspíš jedno, jestli lidé toho druhu jsou v celách, nebo před nimi, pokud tím jsou drženi stranou od poctivých lidí.

Jestli tedy takoví vůbec existují.

Strážný vytáhl z Vasherova tlumoku dlouhý předmět zabalený v bílém plátně. Hvízdal a rozbalil látku, která odhalila dlouhý meč s tenkou čepelí ve stříbrné pochvě. Jílec byl čistě černý. „Komu si myslíte, že *tohle* ukradl?“

Velitel stráží pohlédl na Vasher, jako kdyby nabyl dojmu, že Vasher je možná nějaký šlechtic. I když Hallandren neměl aristokracii, v mnoha sousedních královstvích vrchnost byla. Jenže, který šlechtic by nosil obyčejný hnědý plášť, navíc na několika místech roztržený? Který šlechtic by se chlubil modřinami z barové rvačky, neoholenou tváří a obnošenými botami? Strážný se odvrátil, zřejmě přesvědčený, že Vasher žádný šlechtic není.

Měl pravdu. A zároveň se pletl.

„Ukaž mi to,“ nařídil velitel a vzal meč do ruky. Zabrúcel, jeho váha ho zjevně překvapila. Otočil ho a všiml si spony spojující pochvu s rukojetí, aby se čepel nemohla samovolně obnažit. Strážný sponu otevřel.

Barvy v místnosti rázem zintenzivněly. Nerozjasnily se – ne stejně jako vesta hlídače, když se přiblížil k Vasherovi. Spíš *zesílily*. Ztmavly. Z červené se stala kaštanová. Žluť ztvrdla do zlatova. Blankyt se změnil v námořnickou modř.

„Opatrně, příteli,“ prohodil Vasher tiše, „ten meč může být nebezpečný.“

Strážný vzhlédl. Nastalo ticho. A potom si strážce odfrkl a s mečem v ruce poodešel od Vasherovy cely. Druzí dva ho následovali s Vasherovým vakem. Všichni společně vstoupili do strážnice na konci chodby.

Dveře se s prásknutím zavřely. Vasher si bez meškání klekl k hromádce slámy a vybral si hrst pevnějších stébel. Ze svého pláště, který se na lemu už začínal třepit, vytáhl několik vláken a svázal jimi slámu do tvaru lidské postavičky, asi osm centimetrů velké, se střapatýma rukama a nohama. Z jednoho obočí si vytrhl chloupek, položil ho proti hlavě slaměného panáčka, pak sáhl do boty a vytáhl zářivě červenou šálu.

Potom Vasher Dýchł.

Dech z něho vyrazil do vzduchu jako obláček, průsvitný, ale zářící jako barva oleje na vodě ve slunci. Vasher cítil, jak plyne – učenci to nazývali biochromatický Dech. Většina lidí tomu prostě říkala jen Dech. Každý člověk jeden měl, aspoň obvykle. Jeden člověk, jeden Dech.

Vasher měl Dechů asi padesát, právě dost, aby dosáhl První úrovně. S tak malým počtem si připadal chudý v porovnání s tím, co kdysi míval, ale mnozí by považovali padesát Dechů za velký poklad. Bohužel, i Probuzení malé postavičky z přírodního materiálu – a přestože použil část vlastního těla, aby ušetřil – odčerpalo asi polovinu jeho Dechů.

Slaměná postavička nasála Dech a trhla sebou. Polovina jasně červené šály ve Vasherových rukou vbledla do šeda. Vasher se sklonil, představil si, co má panáček udělat, a dal mu Příkaz.

„Přines klíče,“ řekl.

Slaměný panáček vstal a pozvedl k Vasherovi své jediné obočí.

Vasher ukázal směrem ke strážnici, odkud se najednou začaly ozývat překvapené výkřiky. *Není moc času*, pomyslel si.

Slaměný človíček se rozběhl po podlaze, pak vyskočil a protáhl se mezi mřížemi. Vasher si sundal plášť a rozložil ho na zemi. Měl dokonalý tvar lidské postavy, s trhlinami v místech, kde byly na Vasherově těle jizvy. Kapuce měla otvory ve tvaru Vasherových očí. Čím více se předmět podobal člověku, tím méně Dechů bylo potřeba k jeho Probuzení.

Vasher se sklonil k zemi a pokoušel se nemyslet na dny, kdy měl dost Dechů, aby mohl Probouzet bez

ohledu na cokoli. To bylo v jiné době. Se zkřivenými ústy si z hlavy vytrhl chomáč vlasů a rozsypal je po kapuci pláště.

Ještě jednou Dýchl.

Stálo ho to zbytek jeho Dechů. Jakmile byly pryč, plášť se zachvěl, šála ztratila zbylou barvu a Vasher se cítil... utlumený. Ztráta Dechu nebyla smrtelná. Ve skutečnosti ty Dechy navíc, které Vasher použil, patřily kdysi jiným lidem. Vasher ani nevěděl komu, sám je nenasbíral. Byly mu darovány. Ale tak to samozřejmě bylo vždycky. Dech nebylo možné vzít nikomu silou.

Být bez Dechu nicméně bylo *jiné*. Barvy se nezdály tak jasné. Nedokázal *vnímat* lidi spěchající městem nad ním, cítit spojení, které obvykle pokládal za samozřejmé. Bylo to vědomí o přítomnosti druhých, které měli všichni lidé – něco jako varování na pokraji spánku, mrazení v týle, když někdo vstoupí do místnosti. Jenže Vasher měl předtím tohle vědomí padesátkrát silnější.

A teď bylo pryč. Nasálo se do pláště a do slaměné postavy a dalo jim život.

Plášť sebou trhl. Vasher se nad ním sklonil. „Chraň mě,“ Přikázal a plášť znehybněl. Vasher vstal a přehodil si ho přes ramena.

Slaměný panáček se vrátil k jeho okénku s velkým svazkem klíčů. Nohy postavičky byly zbarvené do rudá. Vasherovi teď rudá barva krve připadala nezvykle vybledlá.

Vzal si klíče. „Děkuji ti,“ řekl. Vždycky jim děkoval. Těžko říct proč, zvláště vzhledem k tomu, co se chystal udělat vzápětí. „Tvůj Dech k mému,“ Přikázal a dotkl se panáčka na prsou. Slaměný človíček rázem spadl

ze dveří, život z něho vyprchal a Vasher dostal svůj Dech zpět. Znamé vědomí spojení s lidmi se mu vrátilo, opět věděl, že někam patří. Mohl si vzít Dech zpátky, protože stvoření Probudil sám – ve skutečnosti byla Probuzení tohoto typu málokdy trvalá. Použil svůj Dech jako rezervu, kterou napřed vydal, a pak si ji zase vzal.

V porovnání s tím, co kdysi vlastnil, bylo pětadvacet Dechů směšně málo. Ale ve srovnání s ničím se i málo zdá nekonečně rozdílné. Zachvěl se radostí.

Výkřiky ze strážnice ustaly. Ve vězení se rozhostilo ticho. Musí jít.

Protáhl ruce mezi mřížemi a klíčem si odemkl celu. Otevřel těžké dveře a vyběhl do chodby – slaměnou figurku nechal ležet na podlaze. Nezamířil do strážnice a k bráně za ní, ale místo toho se obrátil na jih, aby pronikl hlouběji do sklepení.

Tohle byla nejméně jistá část jeho plánu. Najít hospodu, kam chodili kněží Duhových tónů, bylo dost snadné. Stejně jednoduché bylo zaplést se do rvačky a jednoho z nich praštit. V Hallandrenu byli představitelé náboženství bráni velmi vážně, a Vasher si tím vysloužil nikoli jen obyčejné místní vězení, ale cestu přímo do kobek v paláci Božího krále.

Znal ten typ lidí, kteří obvykle střeží takové žaláře, a dobře věděl, že se pokusí tasit jeho Noční děs. Meč odvedl jejich pozornost na dost dlouho, aby mezitím mohl získat klíče.

Ale teď přišla ta část, která se nedala předvídat.

Vasher se zastavil a Probuzený plášť zašustil. Celu, kterou pořeboval, našel snadno, protože velká kamenná plocha kolem ní postrádala veškerou barvu, stěny i dveře byly nevýrazně šedé. Bylo to místo, kde

mohli uvěznit Probouzeče, protože žádná barva znamenala, že se nemůže konat žádné Probouzení. Vasher přistoupil ke dveřím a podíval se za mříže. Ze stropu visel na háku za ruce nahý spoutaný muž. Jeho barva ve Vasherových očích zářila – kůže byla čistě snědá, modřiny jako jasné cákance modré a fialové.

Muž měl v ústech roubík. Další obezřetné opatření. Aby mohl Probouzet, člověk potřeboval tři věci: Dech, barvu a Příkaz. Někteří to nazývali harmonií odstínů. Duhové tóny, vztah mezi barvou a zvukem. Příkaz se musel vyslovit jasně a čistě v rodném jazyku Probouzeče – každé přeroknutí nebo nezřetelná výslovnost by znamenaly, že Příkaz nebude fungovat. Dech by se odčerpál, ale předmět by neožil.

Vasher použil žalární klíče, odemkl dveře cely a vstoupil dovnitř. Aura uvězněného muže ostře zjasňovala barvy každému, kdo by k němu přistoupil blíž. Tak silné aury by si všiml každý, ale pro ty, kdo dosáhli První úrovně, to bylo mnohem snazší.

Nebyla to nejsilnější biochromatická aura, jakou kdy Vasher viděl – ty patřily Navraceným, tady v Hallandrenu známým jako bohové. Ale biochroma vězně byla přesto velmi působivá a mnohem, mnohem silnější než Vasherova. Vězeň měl spoustu Dechů. Stovky a stovky.

Muž se v poutech pohupoval a prohlížel si Vashera. Rty za roubíkem byly zkrvavené, popraskané nedostatkem vody. Vasher krátce zaváhal, pak vztáhl ruku a vyndal muži roubík.

„Ty,“ zašeptal vězeň a lehce si odkašlal, „přišel jsi, abys mě osvobodil?“

„Ne, Vahre,“ odpověděl Vasher tiše. „Jsem tu, abych tě zabil.“

Vahr si odfrkl. Zajetí pro něj nebylo lehké. Když ho Vasher naposledy viděl, Vahr byl při těle. Podle toho, jak vychrtle vypadal teď, už byl nějakou dobu o hlavu. Jizvy, modřiny a spáleniny na jeho kůži byly čerstvé.

Zmučený a uštváný výraz ve Vahrových oteklých očích mluvil jasně. Dech mohl být převeden pouze ochotným, záměrným Příkazem. Vůli však bylo možné povzbudit.

„Takže,“ zasípal Vahr, „ty mě soudíš jako každý jiný.“

„Tvá nepovedená vzpoura se mě netýká, Vahre. Chci jen tvůj Dech.“

„Ty a celý hallandrenský dvůr.“

„Ano. Ale ty ho nedáš jednomu z Navrácených. Dáš ho mně. Za to, že tě zabiju.“

„To nevypadá jako moc dobrý obchod.“ Vahrův hlas zněl tvrdě, projevoval nedostatek emocí, který u něj Vasher nepozoroval, když se před lety naposled setkali.

Je to divné, pomyslel si Vasher, že konečně, po celé té době, v něm nacházím něco, s čím se mohu ztotožnit.

Vasher se obezřetně držel od Vahra dál. Teď, když mohl mluvit, mohl také vyslovit Příkaz. Ale nedotýkal se ničeho kromě kovových řetězů, a kov se dal Probudit jen velmi těžko. Kov nikdy nebyl živý a řetězy zdaleka neměly tvar člověka. I když byl Vasher na vrcholu sil, dokázal Probudit kov jen v několika vzácných případech. Samozřejmě, ti nejmocnější Probouzeči uměli přivést k životu věci, aniž by se jich dotkli, ale to vyžadovalo Devátou úroveň. Ani Vasher nikdy neměl *tolik* Dechu. Vasher vlastně věděl jen o jedné bytosti, která ho měla – sám Boží král.

Takže Vasher byl pravděpodobně v bezpečí. Vahr

měl obrovské množství Dechu, ale neměl co Probudit. Vasher muže visícího na řetězu obešel a uvědomil si, že jen těžko dokáže projevít soucit. Vahr si svůj osud zasloužil. Nicméně, kněží by ho nenechali zemřít, dokud měl tolik Dechu – jakmile by zemřel, byl by Dech ztracený. Neodvolatelně by zmizel.

Ani hallandrenská vláda se svými přísnými zákony o kupování a předávání Dechu si nemohla nechat takový poklad uniknout. Chtěli ho tak moc, že odkládali popravu dokonce i tak nebezpečného vězně, jako byl Vahr. Až zjistí, co se tu stalo, budou se proklínat za to, že ho nehlídali lépe.

Ale Vasher na podobnou příležitost čekal dva roky.

„Tak co?“ zeptal se Vahr.

„Dej mi ten Dech, Vahre,“ opakoval Vasher a přistoupil blíž.

Vahr si odfoukl. „Pochybuju, že máš stejné schopnosti jako mučitelé Božího krále, Vashere – a jejich týrání jsem vydržel už dva týdny.“

„Divil by ses. Ale na tom teď nezáleží. Ty mi svůj Dech dáš. Víš, že máš jen dvě možnosti. Dát ho mně, nebo jim.“

Vahr visel za zápěstí a pomalu se otáčel. Bylo ticho.

„Nemáš moc času na rozmyšlení,“ řekl Vasher. „Každou chvíli někdo venku objeví mrtvé strážce a spustí poplach. Já odejdu, tebe *budou* znovu mučit a nakonec tě *zlomí*. Potom se veškerá moc, kterou jsi nashromáždil, dostane přesně k těm lidem, které ses zapřisáhl zničit.“

Vahr zíral do země. Vasher ho nechal chvíli na pokoji a díval se, jak to Vahrovi pomalu dochází. Nakonec Vahr vzhlédl. „Ten... předmět, který s sebou nosíš. Je tady, ve městě?“

Vasher přikývl.

„Ty výkřiky, které jsem předtím slyšel, způsobil on?“

Vasher opět přikývl.

„Jak dlouho budeš v T'Teliru?“

„Nějakou dobu. Možná rok.“

„Použiješ ho proti nim?“

„Moje cíle jsou jenom moje, Vahre. Přistoupíš na můj návrh, nebo ne? Rychlou smrt výměnou za ty Dechy. Tvoji nepřátelé je *nedostanou*. To ti slibuju.“

Vahr mlčel. „Jsou tvoje,“ zašeptal nakonec.

Vasher natáhl ruku a položil ji Vahrovi na čelo, opatrně, aby se žádná část jeho oděvu nedotkla Vahrovy kůže a neposkytla mu tak barvu pro Probouzení.

Vahr se ani nepohnul. Vypadal otupělý. Potom, když už se Vasher začal obávat, že si to vězeň rozmyslel, Vahr Dých. Ztratil naráz veškerou barvu, tu překrásnou duhovou auru, díky níž působil majestátně i přes svá zranění a řetězy. Vyplýnula mu z úst a visela ve vzduchu jako třpytivá mlha. Vasher zavřel oči a nasál ji.

„Můj život tvému,“ přikázal Vahr s náznakem zoufalství v hlase. „Můj Dech staň se tvým.“

Dech Vashera zaplavil a všechno se rozzářilo. Barva jeho hnědého pláště nabyla hloubky a nádhery. Krev na podlaze žhnula teď intenzivně rudě, jako by hořela. Dokonce i Vahrova kůže vypadala jako barevné mistrovské dílo, poznamenaná černými chloupky, modrými modřinami a ostře červenými ranami. Celá léta se už Vasher necítil tak... *naživu*.

Zalupal po dechu a padl na kolena, jako by ho událost sama přemohla, a musel se opřít oběma rukama o zem, aby se nezhroutil. *Jak jsem bez toho mohl žít?*

Věděl, že jeho smysly se ve skutečnosti nezlepšily,

ale přesto byl náhle mnohem bdělejší. Byl si více vědom krásy vjemů. Když se dotkl kamenné podlahy, užasl nad jejím drsným povrchem. Stejně tak se podívoval nad zvukem větru vanoucího za úzkým oknem žaláře nad nimi. Byl vždycky tak melodický? Jak to, že si toho dřív nevšímal?

„Splň svou část dohody,“ požádal Vahr. Vasher vnímal tóny jeho hlasu, krásu jednoho každého z nich, dohromady vytvářejících téměř harmonii. I jeho vlastní hlas získal dokonalou výšku a intenzitu. Dar pro každého, kdo dosáhl Druhé úrovně. Bude dobré ji opět mít.

Samozřejmě, kdyby si přál, mohl kdykoli přejít na Pátou úroveň. To by však vyžadovalo jisté oběti, které nebyl ochoten učinit. Takže se přinutil postupovat staromódním způsobem, získáváním Dechu od lidí, jako byl Vahr.

Vstal a vytáhl bezbarvou šálu, kterou předtím použil. Přehodil ji Vahrovi přes rameno a Dýchl.

Neobtěžoval se s upravováním šály do lidského tvaru ani nepotřeboval kousek svých vlasů nebo kůže – jen musel odčerpat barvu ze své košile.

Podíval se do Vahrových odevzdaných očí.

„Uškrť, co vidíš,“ Přikázal Vasher s prsty na chvějící se šále.

Okamžitě se zkroutila a vytáhla si velký, ale teď zanedbatelný objem Dechu. Rychle se omotala kolem Vahrova krku a utáhla se. Začala ho dusit. Vahr nebojoval ani nelapal po dechu, jen s nenávisí pozoroval Vasher, dokud jeho pohled nezmatněl a on nezemřel.

Nenávist. Svého času ji Vasher dobře znal. Tiše vztáhl ruku a vzal si svůj Dech ze šály zpátky. Vahra nechal

viset v cele. Potichu prošel vězením a žasl při tom nad barvou kamene a dřeva. Po chvilce chůze si v chodbě všiml nové barvy. Červené.

Obešel louži krve, stékající po šikmé podlaze žaláře, a vstoupil do strážnice. Tři strážci byli mrtví. Jeden z nich seděl na židli. Noční děs, stále z velké části zastrčený v pochvě, se zabodl do jeho hrudi. Pod stříbrnou pochvou bylo vidět asi dva centimetry černočerného ostří.

Vasher opatrně zastrčil zbraň zpátky do pochvy a zapnul přezku.

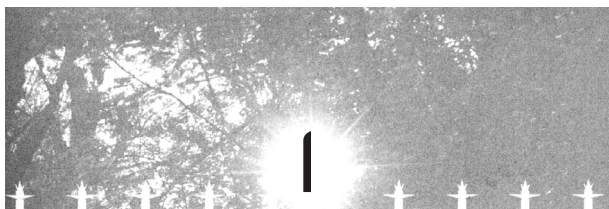
Dneska jsem to udělal moc dobře, ozval se hlas v jeho hlavě.

Vasher meči neodpověděl.

Všechny jsem je zabil, pokračoval Noční děs. Nejsi na mě hrdý?

Vasher zvedl zbraň. Byl na její neobyčejnou váhu zvyklý a nesl ji v jedné ruce. Sebral svůj vak a přehodil si ho přes rameno.

Věděl jsem, že to na tebe udělá dojem, řekl Noční děs spokojeně.

Být nedůležitá bylo velice výhodné. Pravda, v očích mnoha lidí Siri nedůležitá nebyla. Koneckonců, byla dcerou krále. Její otec však měl naštěstí čtyři děti a Siri, ve svých sedmnácti letech, byla nejmladší. Fafen, o něco starší než Siri, splnila k Sirině úlevě rodinnou povinnost a stala se mniškou. Po ní následoval Ridger, nejstarší syn. Ten zdědí trůn.

A pak tu byla Vivenna. Siri si na cestě zpátky do města povzdechla. Prvorozená Vivenna byla... no, prostě... Vivenna. Krásná, rozvázná, skoro ve všem dokonalá. Což také bylo dobře, vzhledem k tomu, že byla zasnoubená s bohem. Siri jako čtvrté dítě byla postradatelná. Vivenna a Ridger se museli soustředit na studia. Fafen vykonávala svou práci na pastvinách a v domácnostech. Siri však mohla unikat, protože byla nedůležitá. Mohla mizet na celé hodiny v lesích.

Lidé si toho samozřejmě všimnou, a pak by mohla mít problémy. Ale i její otec bude muset připustit, že její útky nezpůsobily celkem žádné potíže. Město se docela dobře obešlo bez Siri – po pravdě řečeno, když byla pryč, byl tam větší klid.

Nedůležitá. Někomu jinému by to mohlo znít urážlivě. Pro Siri to bylo požehnání.

Usmála se a vešla do města. Nevyhnutelně přitahovala pohledy kolemjdoucích. I když byl Bevalis oficiálně hlavním městem Idrisu, nebyl příliš velký a každý ji tu od vidění znal. Podle příběhů, které slyšela od náhodných tuláků, byl její domov ve srovnání s obrovskými městy jiných národů sotva něčím víc než vesnicí.

Měla ho ráda takový, jaký byl, s jeho zablácenými ulicemi, doškovými střechami chalup a nudnými, masivními kamennými zdmi. Ženy tu honily utíkající husy, muži za sebou táhli osly s nákladem jarní sadby a děti vodily ovce na pastvu. Velká města v zemi Xaka, v Hudresu, nebo dokonce v hrozném Hallandrenu možná poskytovala vzrušující podívanou, ale byla přeplněná anonymními, povykujícími, strkajícími se davy a nadutými šlechtici. To by se Siri nelíbilo, pro ni byl i Bevalis občas příliš hlučný.

Ale stejně, pomyslela si s pohledem na své prosté šedé šaty, vsadím se, že v těch městech je víc barev. To bych docela ráda viděla.

Její vlasy by tam nebyly tak nápadné. Jako obvykle se její dlouhé kadeře zbarvily radostí do zlatova, když byla venku v polích. Soustředila se a pokusila se je ovládnout, ale dokázala jejich barvu změnit jen na matně hnědou. Jakmile se přestala snažit, vlasy se zase samy vrátily k barvě, kterou měly předtím. Nikdy je neuměla tak dobře ovládat jako Vivenna.

Pokračovala v chůzi městem a brzy se k ní přitočila skupinka malých postaviček. Předstírala, že si děti nevšímá, dokud se jedno z nich neosmělilo. Příběhlo blíž a zatahalo ji za šaty. Siri se otočila a usmála se. Děti na ni hleděly s vážnými tvářičkami. Už v tomto věku byly idrské děti vychovávány tak, aby nepodlé-

haly nedůstojným výbuchům emocí. Učení boha Austreho říkalo, že na citech samotných není nic špatného, ale upozorňovat na sebe s jejich pomocí je nesprávné.

Siri nikdy nebyla příliš zbožná. *Není to moje vina*, říkala si, *jestliže mě Austre stvořil tak neschopnou poslouchat*. Děti trpělivě čekaly, dokud Siri nesáhla do zástěry a nevytáhla svazek pestrobarevných květin. Při pohledu na zářivé barvy děti vykulily oči. Tři květy byly modré, jeden žlutý.

V jednotvárné šedi města květiny působily velmi výrazně. Kromě lidské pleti a očí nebyla v dohledu ani kapka barvy. Kameny byly nabílené, šaty vybledlé do šeda nebo do hněda. Všechno jen proto, aby se město zbavilo barev.

Protože bez barev nebylo možné Probouzet.

Dívka, která zatahala Siri za sukni, nakonec popadla květiny a utekla s nimi pryč. Ostatní děti odběhly za ní. Siri si všimla nesouhlasného pohledu několika kolemjdoucích vesničanů. Ale nikdo z nich ji neoslovil. Být princeznou, i když nedůležitou, mělo své výhody.

Šla dál směrem k paláci. Byla to dlouhá, přízemní budova s velkým nádvořím z udusané hlíny. Siri se vyhnula davu lidí handrkujících se v popředí, obešla palác a vstoupila kuchyňským vchodem. Kuchařka Mab přestala zpívat, když se dveře otevřely, a pohlédla na Siri.

„Otec tě hledal, dítě,“ řekla, otočila se a s pobrukováním se začala věnovat hromadě cibule.

„To jsem si myslela,“ Siri přešla kuchyni a přičichla k hrnci, z něhož se linula klidná vůně vařících se brambor.

„Zase jsi byla v kopcích, vid’? Vsadím se, že jsi vynechala učení.“

Siri se usmála, vytáhla další žlutou květinu a otáčela jí mezi prsty.

Mab zakoulela očima. „A zase jsi kazila městskou mládež, co? Opravdu, děvče, ve svém věku už bys z toho mohla vyrůst. Otec si tě bude muset pozvat na slovíčko o tom, jak se vyhýbáš zodpovědnosti.“

„Já mám slova ráda,“ opáčila Siri. „A vždycky se naučím pár nových, když se rozzlobí. Učení přece nemám zanedbávat, že?“

Mab si odfrkla a nakrájela do cibule několik nakládaných okurek.

„Vážně, Mab,“ řekla Siri. Stále točila květinou v prstech a při tom cítila, jak se jí vlasy zbarvují trochu do červena. „Nevím, o co vám jde. Květiny přece stvořil Austre. On jim dal barvy, takže nemůžou být špatné. Pro všechno na světě, přece ho nazýváme Bohem barev.“

„Květiny nejsou špatné,“ vysvětlovala Mab a přidala do směsi něco, co vypadalo jako tráva, „za předpokladu, že je necháme tam, kam je Austre dal. Neměli bychom využívat Austreho krásu proto, abychom se dělali důležitější.“

„Kvůli kytce přece nevypadám o nic důležitější.“

„Jo?“ zeptala se Mab a přidala travu, okurku a cibuli do jednoho ze svých bublajících hrnců. Cinkla plochou nožem z boku o hrnec, chvíli poslouchala, pak si přikývla a začala pod pultem lovit další zeleninu. „Pověz mi,“ pokračovala tlumeným hlasem, „copak na sebe neupozorňuješ, když procházíš městem s takovouhle květinou?“

„To jenom proto, že je město tak bezbarvé. Kdyby

tu byly nějaké barvy, nikdo by si jedné kytky ani nevšiml.“

Mab se vynořila zpod pultu s krabicí plnou všelijakých hlíz. „Ty bys chtěla, abychom to tu vyzdobili jako v Hallandrenu? Třeba bychom mohli i začít zvat do města Probouzeče. To by se ti líbilo? Kdyby d'áblové vysávali duše z našich dětí a škrtili lidi jejich vlastním oblečením? Kdyby přiváděli mrtvé zpátky a používali je jako laciné dělníky? Kdyby obětovali ženy na svých bezbožných oltářích?“

Siri pocítila, že jí vlasy trochu zbělely úzkostí. *Nechte toho!* pomyslela si. Zdálo se však, že vlasy mají vlastní vůli a reagují na její nejhlubší pocity.

„To o obětování panen je jen legenda,“ namítla Siri. „Oni to ve skutečnosti nedělají.“

„Legendy musely z něčeho vzniknout.“

„Ano, pocházejí z toho, co si staré ženské v zimě vyprávějí u krbu. Myslím, že se nemusíme tolik bát. Ať si Hallandrenští dělají, co chtějí, to mi docela vyhovuje, pokud nás nechají na pokoji.“

Mab krájela hlízy a ani nevzhlédla.

„Máme s nimi smlouvu, Mab,“ připojila Siri. „Otec a Vivenna zajistí, že budeme v bezpečí, a tak nás Hallandren nechá na pokoji.“

„A co když ne?“

„Ale ano. Nedělej si starosti.“

„Mají lepší armádu,“ řekla Mab. Stále bez ohlednutí krájela hlízy. „Lepší ocel, víc jídla a ty... ty věci. Lidi si dělají starosti. Ty možná ne, ale rozumní lidé ano.“

Nemohla brát slova kuchařky na lehkou váhu. Mab měla rozum a moudrost přesahující pouhý instinkt pro koření a polévky. Ale *také* měla sklon zbytečně se trápit. „Děláš si starosti kvůli ničemu, Mab. Uvidíš.“

„Jen ti říkám, že tohle není vhodná doba pro královskou princeznu, aby tu běhala s květinami, nechala se všemi okukovat, a budila tím Austreho nelibost.“

Siri vzdychla. „Tak dobře,“ přikývla a hodila svůj poslední kvítek do hrnce s dusícím se jídlem. „Teď budou koukat na nás obě.“

Mab ztuhla, obrátila oči k nebi a začala krájet nějaký kořen. „Předpokládám, že to byl květ vanavelu.“

„Samozřejmě,“ přitakala Siri a čichla si k bublajícímu hrnci. „Přece bych nezkazila dobré jídlo. Ale stejně si myslím, že to přeháníš.“

Mab popotáhla nosem. „Tumáš,“ řekla a vytáhla druhý nůž. „Dělej chvíli něco užitečného, tyhle kořeny se musí nakrájet.“

„Neměla bych říct otci, že jsem tady?“ řekla Siri. Vzala pokroucený kořen vanavelu a začala ho krájet.

„Stejně by tě za trest hned poslal zpátky do kuchyně,“ odtušila Mab a opět cinkla nožem o hrnec. Pevně věřila, že podle toho, jak hrnec zazvoní, může posoudit, jestli je jídlo uvařené.

„Austre mi pomáhej, jestli otec někdy zjistí, že mě to tady baví.“

„Jen jsi ráda u jídla,“ opravila ji Mab. Vylovila Sirin květ z hrnce a odhodila ho stranou. „Ať je to jak chce, teď za ním stejně nemůžeš. Má jednání s Yardou.“

Siri navenek nedala nic znát, prostě pokračovala v krájení. Ale vlasy jí zesvětlely vzrušením. *Otcovy schůzky s Yardou obyčejně trvají hodiny, pomyslela si. Nemá smysl tady vysedávat a čekat, až skončí...*

Mab se otočila, aby si něco vzala ze stolu, a když se podívala zpátky, Siri už stačila vyrazit ze dveří a byla na cestě ke královským stájím. O pár minut později už cválala z paláce, na sobě svůj oblíbený hnědý plášť,

a byla tak rozjařená, že jí vlasy úplně zezlátly. Pěkná rychlá jízda bude ten nejlepší způsob, jak zakončit den.

Koneckonců, trest ji stejně nemine.

Dedelin, král Idrisu, položil dopis na stůl. Už na něj hleděl dost dlouho. Byl čas se rozhodnout, zda má svou nejstarší dceru poslat na smrt.

Přestože začínalo jaro, v místnosti bylo chladno. Na idrské vysočině bylo teplo vzácné, lidé po něm toužili a užívali si je, protože v létě trvalo jen chvíli. Komnata navíc působila stroze. V prostotě je krása a ani král nemá právo být okázalý.

Dedelin vstal a podíval se z okna na nádvoří. Podle světových měřítek byl palác malý – jen přízemní, se špičatou dřevěnou střechou a tlustými zdmi. Ale na Idris byl velký a téměř velkolepý. To se dalo odpustit, protože sloužil i jako poradní sál a řídilo se odtud celé království.

Král se úkosem podíval na generála Yardu. Statný muž stál a čekal, ruce sepnuté za zády, hustý plnovous na třech místech svázaný. Kromě něj a krále v místnosti nikdo nebyl.

Dedelin se znovu podíval na dopis. Papír byl jasně růžový a křiklavá barva byla na jeho stole nápadná jako kapka krve na sněhu. Růžová se v Idrisu nevykytovala. Ale v Hallandrenu, světovém centru barvířství, byly takové nevkusné odstíny běžné.

„Nuže, starý příteli?“ zeptal se Dedelin. „Máš pro mě nějakou radu?“

Generál Yarda zavrtěl hlavou. „Válka bude, Vaše Veličenstvo. Cítím to ve vzduchu a čtu to ve zprávách našich vyzvědačů. Hallandren nás stále považuje za

buřiče. Naše průsmyky vedoucí na sever jsou pro ně příliš lákavé. Napadnou nás.“

„Takže bych ji neměl posílat,“ řekl Dedelin a opět se zadíval z okna. Na nádvoří se hemžili lidé v kožešinách a pláštích, přicházející na trh.

„Válku nemůžeme zastavit, Vaše Veličenstvo,“ pravil Yarda. „Ale... můžeme ji oddálit.“

Dedelin se otočil od okna zpátky do místnosti.

Yarda k němu přistoupil a tiše promluvil: „Tohle není vhodná doba, Vaše Veličenstvo. Naše vojsko se ještě nevzpamatovalo z nájezdů Vendisů z minulého podzimu, a v zimě nám vyhořely sýpky...“ Potřásl hlavou. „*Nemůžeme* si dovolit obrannou válku v létě. Náš nejlepší spojenec proti Hallandrenu je sníh. Nemůžeme dovolit, aby začali, až jim se to bude hodit. Jestli jim to umožníme, je po nás.“

Jeho slova dávala smysl.

„Vaše Veličenstvo,“ pokračoval Yarda, „oni jen čekají na to, že porušíme smlouvu a dáme jim tím záminku k útoku. Když učiníme první krok, oni nás napadnou.“

„Když smlouvu splníme, *stejně* nás napadnou,“ odporoval Dedelin.

„Ale později. Možná o celé měsíce. Přece víte, jak je hallandrenská politika pomalá. Když dodržíme smlouvu, budou následovat debaty a hádky. Kdyby pokračovaly až do zimy, získali bychom čas, který tak nutně potřebujeme.“

Všechno to do sebe přesně, krutě zapadalo. Dedelin celá léta vyčkával a pozoroval, jak je hallandrenský dvůr čím dál agresivnější a rozbouřenější. Každým rokem se ozývaly hlasy vyžadující útok na „vzbouřené“ Idrisany žijící na vysočině. Každým rokem byly tyto hlasy silnější a bylo jich víc. Každým rokem drže-

la Dedelinova smířlivá politika vojsko za hranicemi obtížněji. Možná doufal, že vůdce povstání Vahr a jeho odpadlíci z Pahn Kahlu odvedou pozornost od Idrisu, ale Vahra zajali a jeho takzvaná armáda se rozprchla. Jeho čin způsobil jen to, že Hallandren se začal tím více soustředit na své nepřátele.

Mír nevydrží. Ne s Idrisem, představujícím lákavé, zralé ovoce, ne s obchodními cestami, které byly tak cenné. Ne se současnou úrodou hallandrenských bohů, kteří se zdáli ještě nevyzpytatelnější než jejich předchůdci. To všechno Dedelin věděl. A také věděl, že porušit smlouvu by bylo bláznovství. Když vás hodí do jámy lvové, tak to zvíře prostě neprovokujete.

Yarda přišel za králem k oknu, opřel se loktem o rám a vyhlédl ven. Byl to drsný muž, zrozený z drsných zim, a byl proto také jeden z nejlepších mužů, které Dedelin znal – v hloubi duše si přál, aby se Vivenna mohla provdat za generálova syna Parlina.

Bylo to bláznovství. Dedelin vždycky věděl, že tenhle den přijde. Smlouvu navrhl sám, a ta požadovala, aby poslal svou dceru do Hallandrenu jako nevěstu Božího krále. Hallandren potřeboval dceru z královské krve, aby do své monarchie opět vtělil tradiční dynastii. Bylo to něco, po čem ti zpustlí a nadutí lidé z hallandrenských nížin odjakživa toužili, a jen tento specifický článek smlouvy Idris dvacet let chránil před jejich vpádem.

Smlouva byla prvním oficiálním činem Dedelinovy vlády, pracně dojednaným po vraždě jeho otce. Dedelin stiskl čelisti. Jak rychle se podrobil rozmarům nepřátel! Ale stejně by to udělal znovu, panovník Idrisu by pro svůj lid udělal cokoli. V tom právě byl velký rozdíl mezi Idrisem a Hallandrenem.

„Když ji pošleme, Yardo,“ zoufal si Dedelin, „posíláme ji na smrt.“

„Třeba jí neublíží,“ řekl Yarda po hodné chvíli.

„Ty víš, že ano. První věc, kterou udělají, až vypukne válka, bude, že ji použijí proti mně. Je to *Hallandren*. Ve jménu Austreho, vždyť oni si zvou do svých paláců Probouzeče!“

Yarda mlčel. Nakonec potřásl hlavou. „Podle posledních zpráv se jejich armáda rozrostla o nějakých čtyřicet tisíc Neživých.“

Pane bože barev, pomyslel si Dedelin a opět pohlédl na dopis. Bylo to jednoduché. Vivenna už oslavila dvaadvacáté narozeniny a podmínky smlouvy stanovily, že dál už Dedelin čekat nemůže.

„Poslat Vivennu je špatný plán, ale lepší nemáme,“ pravil Yarda. „Když budu mít víc času, myslím, že bych dokázal přivést na naši stranu Tetradelany – od Velké války Hallandren nenávidí. A možná i najdu způsob, jak povzbudit Vahrovy rozprášené rebely v samotném Hallandrenu. Přinejmenším ale budeme moci budovat armádu, shromažďovat zásoby a žít o rok déle.“ Otočil se ke králi. „Jestli princeznu Hallandrenanům nepošleme, budou to chápat tak, že válka vypukla z naší viny. A kdo nás podpoří? Všichni budou chtít vědět, proč jsme odmítli dodržet smlouvu, kterou sepsal náš vlastní král!“

„A když jim Vivennu pošleme, dáme jejich monarchii královskou krev, a tím jim vznikne *skutečně* legitimní nárok na naši vysočinu!“

„Možná,“ přitakal Yarda. „Ale oba víme, že nás stejně napadnou, tak co je nám po jejich nárocích? Takhle možná aspoň s útokem počkají, než se narodí dědic.“

Víc času. Generál vždycky žádal víc času. Ale co když ten čas bude krále stát jeho vlastní dítě?

Yarda by neváhal poslat jednoho vojáka na smrt, kdyby to vyneslo dost času na to, aby lépe připravil své vojsko na útok, pomyslel si Dedelin. Jsme Idrisané. Jak bych mohl žádat od své dcery méně, než bych žádal od svého vojáka?

Byla to jen představa Vivenny polapené v náruči Božho krále, přinucené porodit té ohavné bytosti dítě... Vlasy mu téměř vybledly starostí. To dítě, jeho krev, bude mrtvě narozené monstrum, které se stane příštím Navráceným bohem Hallandrenu.

Je ještě jeden způsob, našeptávala mu část jeho mysli. Nemusíš posílat Vivennu...

Někdo zaklepal na dveře. Oba se otočili a Dedelin vyzval návštěvníka, aby vstoupil. Snadno uhodl, kdo to je.

Stála tam Vivenna, v nenápadných šedých šatech, a vypadala tak mladě, až se mu sevřelo srdce. A přesto byla dokonalým obrazem idrské ženy – vlasy spletené do skromného uzlu, žádná líčidla, která by poutala pozornost k její tváři. Nebyla plachá, ale ani mírná jako některé šlechtičny ze severních království. Byla prostě vyrovnaná. Ovládající se, tvrdá a schopná. Dokonalá. Idrisanka.

„Už jsi tu několik hodin, otče,“ podotkla Vivenna a uctivě sklonila hlavu před Yardou. „Služebnictvo mluví o pestrobarevné obálce, kterou generál nesl, když sem vstoupil. Myslím, že vím, co obsahovala.“

Dedelin se jí podíval do očí a pak ukázal, aby se posadila. Tiše zavřela dveře a vzala si jednu z dřevěných židlí, stojících u stěny. Usedla. Yarda po způsobu mužů zůstal stát. Vivenna pohlédla na dopis ležící na

stole. Byla klidná, své vlasy ovládala natolik, že zůstaly uctivě černé. Byla dvakrát zbožnější než Dedelin a na rozdíl od své nejmladší sestry na sebe nikdy neupozorňovala výlevy emocí.

„Asi bych se tedy měla připravit na odjezd,“ řekla Vivenna prostě s rukama v klíně.

Dedelin otevřel ústa, ale žádná námitka ho nenapadla. Letmo pohlédl na Yardu, ale ten jen odevzdaně zavrtěl hlavou.

„Na tohle jsem se chystala celý život, otče,“ pokračovala Vivenna. „Jsem připravená. Ale Siri to ponese těžce. Před hodinou si vyjela na koni. Měla bych odjet z města dřív, než se vrátí. Tím zabráníme případné scéně, kterou by mohla ztropit.“

„Pozdě,“ prohlásil Yarda. Ušklíbl se a ukázal k oknu. Lidé na nádvoří se rozprchli, aby udělali místo jezdce cválající jejich středem. Měla na sobě tmavohnědý plášť, jehož odstín byl málem barevný, a samozřejmě měla rozpuštěné vlasy.

Byly úplně plavé.

Dedelin se rozzuřil. Jen Siri dokázala, že nad sebou ztrácel kontrolu. A jako opravdovou ironii pocítil, že v záchvatu hněvu jeho vlastní vlasy mění barvu. Kdo by se na něj v tu chvíli díval, mohl spatřit, jak několik černých kadeří na jeho hlavě zesvětlelo do ruda. Schopnost měnit barvu vlasů byla poznávacím znakem královské rodiny, která uprchla na idriskou vysočinu, když vyvrcholila Velká válka. Ostatní mohli své emoce snadno skrývat. Členové královské rodiny je však prozrazovali barvou vlasů na svých hlavách. Pokud se je nenaučili perfektně ovládat.

Vivenna, dokonalá jako vždycky, ho pozorovala a její přítomnost mu dala sílu přimět vlasy, aby opět

zčernaly. Ovládat královské kadeře vyžadovalo silnější vůli, než mohl prostý člověk vůbec pochopit, a Dedelin sám nevěděl, jak to Vivenna tak dobře dokáže.

Chudinka, neměla žádné dětství, pomyslel si. Vivennin život od narození směřoval k této jediné události. Jeho prvorozené dítě, dcera, která se vždycky zdála být jeho součástí, žena, která si už vysloužila lásku a úctu svého lidu. V duchu v ní viděl královnu, kterou se stane, silnější, než je on sám. Někoho, kdo by je mohl provést temnými dny na obzoru.

Ale jen jestli bude tak dlouho naživu.

„Připravím se na cestu,“ oznámila Vivenna stručně a vstala.

„Ne,“ řekl Dedelin.

Yarda i Vivenna se k němu otočili.

„Otče,“ namítla Vivenna, „jestli porušíme smlouvu, bude to znamenat válku. Jsem připravená se pro svůj lid obětovat. Tak jsi mě to naučil.“

„Nikam nepojedeš,“ pravil Dedelin pevně a obrátil se k oknu. Venku se Siri smála s jedním ze stájníků. Dedelin slyšel výbuch jejího smíchu i z dálky a viděl, že její vlasy změnilly barvu na plamenně červenou.

Bože barev, odpusť mi, pomyslel si. *Pro otce je to strašná volba. Smlouva jasně říká, že až bude Vivenně dvaadvacet, musím poslat svou dceru do Hallandrenu. Ale neříká, kterou dceru mám poslat.*

Kdyby do Hallandrenu neposlal žádnou ze svých dcer, udeří okamžitě. Když pošle nesprávnou, možná se rozhněvají, ale nezaútočí, to věděl. Počkají, až se narodí dědic. To poskytne Idrisu přinejmenším devět měsíců.

A kdyby se pokusili použít Vivennu proti mně, přemýšlel dál, vím, že bych to neunesl a vzdal bych se. Pro

Idrisana, navíc samotného krále, byla hanba připustit, že povyšuje jednu ze svých dcer nad druhou, ale koneckonců právě to ho přimělo k rozhodnutí.

Dedelin se otočil zpátky do místnosti. „Vivenno, ty se za tyranského boha našich nepřátel neprovdáš. Pošlu místo tebe Siri.“

Siri seděla v drkotajícím kočáře jako omráčená. S každým nárazem a otřesem se její domov víc a víc vzdaloval.

Uplynuly dva dny a stále tomu nerozuměla. Tohle byl Vivennin úkol. Každý to chápal. V Idrisu se Vivennino narození oslavovalo. Král ji nechal vyučovat, jakmile začala chodit, školili ji ve dvorských způsobech a politice. Druhá dcera, Fafen, také dostávala lekce, čistě pro případ, že by Vivenna před svatbou zemřela. Ale Siri ne. Byla přebytečná. Nedůležitá.

Ted' už ne.

Pohlédla z okna. Otec ji na jih poslal v nejhezčím kočáře království a s čestnou gardou dvaceti vojáků. Společně s dohlížitelem a několika mladými sluhy tvořili nádhernější procesí, než Siri kdy viděla. Hraničilo to s nepřípustnou okázalostí – což by ji mohlo uchvátit, kdyby ji nevezli pryč z Idrisu.

Takhle to nemá být, myslela si. Nic z toho se nemělo stát!

A přece se stalo.

Nic nedávalo smysl. Kočár kodrcal a ona jen otupěle seděla. *Měli mě aspoň nechat jet na koni, pomyslela si, místo aby mě nutili sedět v tomhle kočáře.* Ale to by

bohužel nebyl vhodný způsob, jak vjet do Hallandrenu.

Hallandren.

Cítila, jak se jí vlasy strachem barví do popelava. Posílají ji do Hallandrenu, do království, které Idrisané proklínají s každým druhým dechem. Jestli ještě vůbec někdy uvidí svého otce, bude to za hodně dlouho. Nebude si povídat s Vivennou ani poslouchat učitele, nebude vyseďávat v kuchyni s Mab, jezdit na královských koních, ani hledat venku květiny. Bude...

Stane se ženou Božího krále. Hrůzovládce z Hallandrenu, tvora, který nikdy nezažil, co to je, nadechnout se jako živá bytost. V Hallandrenu má Boží král absolutní moc. Může člověka nechat popravit, kdy se mu zachce.

Ale já budu v bezpečí, ne? pomyslela si. Budu jeho manželka.

Manželka. Budu se vdávat.

Ach Austre, bože barev... sténala v duchu. Udělalo se jí špatně. Schoulila se a přitáhla si kolena k hrudi – vlasy jí zbělely tak, že skoro svítily – a stočila se na sedadle kočáru do klubíčka. Nevěděla, jestli otřesy, které cítí, způsobuje její vlastní chvění, nebo natřásání kočáru na jeho neúprosné cestě na jih.

„Myslím, že bys to měl znovu uvážit, otče,“ řekla Vivenna klidně. Seděla úhledně s rukama v klíně, jak ji naučili.

„Už jsem o tom přemýšlel několikrát,“ pravil Dede-lin odmítavě. „Rozhodl jsem se.“

„Ale Siri se pro ten úkol nehodí.“

„Zvládne to dobře,“ řekl král, zatímco si prohlížel papíry na svém stole. „Všechno, co opravdu musí udě-

lat, je mít dítě. Jsem si jistý, že na takový úkol stačí.“

A co potom moje školení? pomyslela si Vivenna hořce. *Dvacet dva let příprav. K čemu to bylo, když jediným jejich účelem je nakonec jen poskytnout příhodnou dělohu?*

Udržovala si černou barvu vlasů, mluvila klidně a v obličejí se jí nehnul ani sval. „Siri je určitě celá bez sebe,“ řekla. „Nemyslím, že je schopná to zvládnout po citové stránce.“

Otec vzhledl. Jeho vlasy nabraly červený nádech – černá z nich stékala jako barva z plátna – prozradily jeho rozmrzelost.

Její odjezd mu vadí víc, než je ochotný přiznat.

„Je to pro blaho našeho lidu, Vivenco,“ řekl a se zřejmým úsilím se snažil navrátit vlasům černou barvu. „Jestli bude válka, Idris tě bude potřebovat tady.“

„Jestli bude válka, co bude se Siri?“

Otec se odmlčel. „Možná, že válka nebude,“ prohodil nakonec.

Austre... pomyslela si Vivenna s úlekem. *On tomu nevěří. On si myslí, že ji poslal na smrt.*

„Vím, co si myslíš,“ prohlásil její otec a zahleděl se na ni vážnými očima. „Ale jak bych mohl dát jedné z vás přednost? Jak bych mohl poslat Siri, aby tam zemřela, a tebe tu nechat žít? Neudělal jsem to proto, že bych jednu z vás stavěl výš než druhou, ať si lidé myslí, co chtějí. Udělal jsem, co bude pro Idris nejlepší, pokud přijde válka.“

Až přijde válka. Vivenna vzhledla a podívala se otcí do očí. „Já jsem měla válce zabránit, otče. Já jsem měla být nevěstou Božího krále! Já jsem s ním měla mluvit a přesvědčit ho. Učili jste mě politickému umění, jejich zvykům a –“

„Zabránit válce?“ přerušil ji otec. Teprve teď si Vivenna uvědomila, jak neomaleně s ním mluvila. Uhnula očima.

„Vivenno, dítě,“ řekl její otec. „Téhle válce se nedá zabránit. Jen slib, že jim dáme dceru z královské krve, jim celou dobu bránil v útoku. Tím, že jsme poslali Siri, jsme možná získali trochu času. A... možná že tam, kam jsem ji poslal, bude v bezpečí, až se válka rozzuří. Možná, že si jejího královského původu budou cenit natolik, že ji nechají naživu – třeba pro případ, že by dědic, kterého jim dá, zemřel.“ Zadíval se do dálky. „Ano,“ pokračoval, „možná to není Siri, o koho bychom se měli bát, ale...“

Ale my, dokončila v duchu Vivenna. Neznala všechny válečné plány svého otce, ale věděla dost. Idris nebude mít ve válce převahu. Je jen málo pravděpodobné, že by vyhráli střet s Hallandrenem. Pro zdejší lidi a jejich způsob existence bude život v područí Hallandrenu zničující.

„Otče, já –“

„Prosím, Vivenno,“ pravil tiše. „Už o tom nemohu dál mluvit. Teď jdi, promluvíme si později.“

Později. Až bude Siri daleko, až bude mnohem obtížnější přivést ji zpátky. Přesto vstala. Byla poslušná, tak ji vychovali. To byla jedna z věcí, která ji vždycky odlišovala od její malé sestry.

Vyšla z otcovy pracovny, zavřela za sebou dveře, a když procházela chodbami dřevěného paláce, předstírala, že nevnímá upřené pohledy a neslyší šepot. Vrátila se do svého malého, prostého pokoje bez ozdob, sedla si na postel a složila ruce do klína.

Vůbec nesouhlasila s úsudkem svého otce. *Mohla* něčeho dosáhnout. Měla se stát nevěstou Božího krá-

le. To by jí poskytlo vliv u dvora. Bylo všeobecně známo, že Boží král se příliš nestaral o politiku své země, ale jako jeho žena by jistě mohla sehrát nějakou roli v obraně svého lidu.

A její otec to všechno zahodil?

Opravdu si musí myslet, že neexistuje nic, co by vpádu zabránilo. Z čehož plyne, že Siri je jen další politický manévr za účelem získání času. Přesně to, co Idris dělá už celá desetiletí. V každém případě však, jestli je obětování královské dcery Hallandrenu tak důležité, měla to opravdu být ona, Vivenna. Vždycky to byla její povinnost, aby se připravila na manželství s Božím králem. Ona. Ani Fafen ne, a docela určitě ne Siri, ale Vivenna.

Necítila v sobě žádný vděk, že je toho uchráněná. Ani neměla pocit, že lépe poslouží svému lidu, když zůstane v Bevalisu. Kdyby otec zemřel, generál Yarda by byl určitě vhodnější než Vivenna, aby vedl národ v době války. Kromě toho Ridger, Vivennin mladší bratr, se léta připravoval na to, že se stane dědicem trůnu.

Zachránili ji zbytečně. Cítila to jako trest svého druhu. Poslouchala, učila se, připravovala se a procvičovala své znalosti. Každý říkal, že je dokonalá. Proč teď tedy není dost dobrá, aby se svého úkolu pro svůj národ zhostila?

Nemohla najít žádnou odpověď. Zbývalo jí jen sedět s rukama v klíně, trápit se a smířit se s hroznou pravdou. Ukradli jí účel jejího života a dali ho její sestře. Byla teď přebytečná. Nedůležitá. K ničemu.

„Co si *myslí*, že dělá?“ bouřila se Siri. Napůl visela z okna kočáru kodrcajícího po nedlážděné cestě. Vedle

povozu pochodoval v odpoledním světle mladý voják a vypadal celý nesvůj.

„Myslím to vážně,“ řekla Siri nešťastně. „Co si myslíš, že poslal mě, abych se provdala za Božího krále? To je přece pitomost, ne? Určitě jsi už slyšel, co já provádím. Utíkám, toulám se, když se nikdo nedívá. Zanedbávám učení. Mívám záchvaty vzteku, vždyť se vůbec neumím ovládat, pro jméno barev! Jen se podívej na moje vlasy!“

Voják se na ni koutkem oka podíval, ale jinak nereagoval. Siri to vlastně bylo jedno. Neječela ani tak na něj, jako kvůli ječení samotnému. Nebezpečně se nahýbala z okna a cítila, jak si vítr hraje s jejími vlasy – dlouhými, rovnými a rudými. Živila v sobě vztek, protože když zuřila, aspoň neplakala.

Zelené jarní kopce idrské vysočiny pomalu mizely v dálce a den už také končil. Po pravdě řečeno, možná už byli v Hallandrenu – hranice mezi oběma královstvími byla nejasná. Nebylo na tom nic divného, vždyť až do Velké války byli jedním národem, jednou zemí.

Podívala se na chudáka strážného. Jediný způsob, jak se vyrovnat se zuřící princeznou, byl ignorovat ji. Siri konečně vklouzla zpět do kočáru. Neměla s ním tak jednat, ale koneckonců, právě ji prodali jako kus skopového – odsouzenou na základě smlouvy sepsané dávno předtím, než se narodila. Jestli někdo měl právo na záchvat vzteku, byla to ona.

Možná, že to je ten důvod, pomyslela si trpce. Třeba otce už unavovaly moje nálady a prostě se mě chtěl zbavit.

To se zdálo trochu přehnané. Se Siri se dalo jednat jinak – jistě by se našly snazší způsoby, než poslat ji, aby zastupovala Idris u cizího dvora. Tak proč? Oprav-

du si otec myslí, že ona to zvládne líp? Nad tím se musela zamyslet. Ale hned jí došlo, jak je to směšné. Otec by si přece nemohl myslet, že to Siri zvládne lépe než Vivenna. *Nikdo není lepší než Vivenna.*

Siri vzdychla a pocítila, jak její vlasy mění barvu do zadumané hnědé. Aspoň že krajina byla zajímavá – aby zapomněla na své zoufalství, nechala se jí chvíli rozptylovat. Hallandren ležel v nížině, kde rostly tropické pralesy a žila divná, pestrobarevná zvířata. Siri o tom slyšela od tuláků a četla v knížkách, které jí občas vnutili učitelé. Myslela si, že ví, co očekávat. Ale jak strohé kopce ustupovaly barevným loukám a potom se kolem cesty objevily řady stromů, začínala si uvědomovat, že je tu něco, co žádná kniha ani vyprávění nemohu přiměřeně obsáhnout.

Barvy.

Na vysočině byly ostrůvky květin vzácné a daleko od sebe, jako kdyby cítily, že se do idriského světa vůbec nehodí. Tady se zdálo, že jsou všude. Drobné kvítky pokrývaly zem v celých kobercích. Ze stromů visely velké, převislé růžové květy jako svazky hroznů a květiny rostly všude ve velkých trsech prakticky jedna na druhé. I plevel kvetl. Kdyby se vojáci po květinách nedívali s takovým nepřátelstvím v očích, byla by si nějaké natrhala.

Jestli to vzbuzuje úzkost ve mně, uvědomila si, co to asi dělá s nimi. Není jediná, koho poslali daleko od rodiny a přátel. Kdy se tihle muži budou smět vrátit? Najednou se cítila ještě provinileji za to, že se v přítomnosti mladého vojáka lépe neovládla.

Pošlu je zpátky, až tam dorazím, řekla si. Její vlasy zbělely. Když pošle své lidi domů, ocitne se sama ve městě plném Neživých, Probouzečů a pohanů.

Ale k čemu by jí bylo dvacet vojáků? Bude lepší, když se aspoň někdo bude moci vrátit domů.

„Člověk by si myslel, že budeš šťastná,“ prohodila Fafen. „Koneckonců, už si nemusíš vzít za muže nepřátelského tyrana.“

Vivenna hodila do košíku modrofialovou bobuli a přešla k dalšímu keři. Fafen pracovala vedle ní. Měla bílou mnišskou róbu a vlasy ostríhané dohola. Fafen byla v každém ohledu prostřední sestra – menší než Vivenna a větší než Siri, méně spořádaná než Vivenna a zdaleka ne tak bezstarostná jako Siri. Byla trochu zaoblenější než její sestry, což přitahovalo zraky několika mladíků z vesnice. Ale skutečnost, že by sami museli vstoupit do řádu, kdyby si ji chtěli vzít, je odrazovala. Pokud si Fafen uvědomovala, jak je oblíbená, nikdy to nedávala najevo. Rozhodnutí, že se stane mniškou, učinila ještě před svými desátými narozeninami a otec s tím z celého srdce souhlasil. Každá šlechtická nebo zámožná rodina byla tradičně povinná poslat jednoho potomka do kláštera. Sobectví bylo hříchem proti Pěti vizím, i kdyby se týkalo vlastní rodiny.

Sestry sbíraly bobule, které Fafen později rozdává potřebným. Plody zbarvily prsty mnišky slabě do fialova. Vivenna měla rukavice. Tolik barvy na jejích rukou by vypadalo nevhodně.

„Ano,“ pokračovala Fafen, „myslím si, že to celé chápeš špatně. Prosím tě, vždyť ty se chováš, jako by sis zrovna přála jet dolů na jih a vdát se za to Neživé monstrum.“

„On není Neživý,“ namítla Vivenna. „Susebron je Navracený, a v tom je velký rozdíl.“

„Ale je to falešný bůh. A kromě toho, každý ví, jaký je to hrozný netvor.“

„Ale bylo na *mně*, abych tam jela a provdala se za něho. To byla moje podstata, Fafen. Bez ní nejsem nic.“

„Nesmysl,“ odsekla Fafen. „Tak teď budeš dědičkou namísto Ridgera.“

A tím ještě víc rozvrátím řád věcí, pomyslela si Vivenna. *Nemám právo brát mu jeho úděl.*

Ale přešla to mlčením. Už hájila svůj názor několik minut a nebylo by vhodné pokračovat. Vhodné. Vivenna se dosud nikdy necítila tak stísněná tím, že se musí chovat za všech okolností vhodně. Její emoce se stávaly čím dál... nevhodnější.

„A co Siri?“ zeptala se mimoděk. „Ty jsi ráda, že to potkalo ji?“

Fafen vzhledla a trochu se sama pro sebe zamračila. Měla sklon příliš věci nepromýšlet, pokud před ně nebyla přímo postavená. Vivenna se trochu zastyděla za svou necitlivou poznámku, ale s Fafen to někdy jinak nešlo.

„Máš pravdu,“ přitakala Fafen. „Nevím, proč jsme museli vůbec *někoho* posílat.“

„Kvůli smlouvě,“ řekla Vivenna. „Chrání naše lidi.“

„Austre chrání naše lidi,“ opáčila Fafen a přešla k dalšímu keři.

A ochrání Siri? pomyslela si Vivenna. Chudinka nevinná, rozmarná Siri. Nikdy se nenaučila ovládat. U hallandrenského Božího dvora ji sežerou zaživa. Siri nebude chápat politiku, vrážení nožů do zad, falešné úsměvy a lži. Bude také přinucena porodit příštího Božího krále Hallandrenu. Na vykonání této povinnosti se Vivenna nikdy netěšila. Byla by to oběť,

ale její oběť, provedená ochotně pro bezpečí jejího národa.

Takové myšlenky trápily Vivennu, dokud s Fafen neskončily se sbíráním plodů. Pak se vydaly z kopce dolů do vesnice. Jako všichni mniši dělala Fafen všechnu svou práci pro dobro druhých lidí. Hlídala stáda, sklízela úrodu a pomáhala v domácnostech, kde na to sami nestačili.

Když teď už neměla žádnou povinnost, Vivenna si připadala neužitečná. Ale když se nad tím zamyslela, přece jen *existoval* někdo, kdo ji ještě potřeboval. Někdo, kdo před týdnem odjel vyděšený a se slzami v očích a kdo na svou starší sestru hleděl zoufalým pohledem.

Ať si její otec říkal, co chtěl, v Idrisu Vivennu nikdo nepotřeboval. Tady byla zbytečná. Ale *znala* lid, kulturu a společnost v Hallandrenu. A cestou do vsi, když kráčela vedle Fafen, se jí v hlavě začal rodit nápad.

Nápad, který na žádný myslitelný způsob nebyl... vhodný.

Hymnus si nepamatoval, jak umřel. Jeho kněží ho však ujišťovali, že jeho smrt byla neobyčejně inspirující. Vznešená. Nádherná. Hrdinská. Nikdo se Navrátil, pokud nezemřel způsobem prokazujícím velké ctnosti lidské existence. Proto Duhové tóny posílaly Navrácené zpět – sloužili jako příklady a jako bohové lidem, kteří ještě žili.

Každý bůh něco představoval, nějaký ideál, vztahující se k hrdinské smrti, kterou zemřel. Hymnus zemřel neobyčejně statečně – nebo mu to aspoň kněží tvrdili. Sám se na tu událost nepamatoval, stejně jako si nemohl vzpomenout na nic ze svého života, než se stal bohem.

Tiše si vzdychl, už nemohl spát. Převalil se, a když si na své velkolepé posteli sedl, cítil se slabý. Mysl mu zatěžovaly vize a vzpomínky – potřásl hlavou, aby se zbavil mlhy spánku.

Vstoupili sluhové, beze slova reagující na potřeby svých bohů. Hymnus byl jedním z mladších božstev, protože se Navrátil teprve před pěti lety. U Božího dvora byly asi dva tucty bohů a hodně jich bylo mnohem důležitějších – a mnohem sběhlejších v politice

než Hymnus. A nad nimi všemi panoval Susebron, Boží král Hallandrenu.

I když byl tak mladý, zasloužil si vlastní obrovský palác. Spal v místnosti s hedvábnými závěsy zbarvenými jasně červeně a žlutě. Jen pro sebe měl desítky různých komnat, všechny vyzdobené a zařízené podle jeho rozmarů. O jeho potřeby se staraly stovky sloužících a kněží, ať chtěl nebo ne.

A to všechno, pomyslel si, jen proto, že si nedovedu vybavit vlastní smrt. Vstal. Mírně se mu zatočila hlava. Dnes je jeho hodovní den. A nenabude síly, dokud se nenasytí.

Přistoupili k němu sluhové nesoucí jasně červený a žlutý oděv. Jakmile některý ze sluhů vstoupil do jeho aury, všechno na něm – pleť, vlasy i oblečení – se rozzářilo nejjasnějšími barvami. Syté odstíny byly daleko nádhernější, než by dokázal i ten nejlepší barvířský prostředek. To byl účinek Hymnovy vrozené biochromy – měl víc Dechu než tisíce lidí dohromady. Příliš si toho necenil. Nemohl ho použít, aby oživil neživé předměty nebo mrtvá těla – byl bůh, ne Probouzeč. Svůj božský Dech nemohl nikomu dát, ba ani půjčit.

Vlastně mohl, ale jen jednou, a to by ho zároveň zabilo.

Sluhové pokračovali v péči a zahalili ho do skvělé róby. Hymnus byl víc než o hlavu větší než kdokoli jiný v místnosti. Měl široká ramena a vypracované svaly, které si nezasloužil, uváží-li se, kolik času strávil povalováním.

„Spal jste dobře, Vaše Milosti?“ ozvalo se za ním.

Hymnus se otočil. Jeho velekněz Llarimar byl vysoký, zavalitý muž, který nosil brýle a choval se neuvěřitelně vyrovnaně. V rukou, téměř zakrytých dlouhý-

mi rukávy rudého a žlutého hábitu, nesl tlustou knihu. Jak jeho oděv, tak kniha zajiskřily barvami, když vstoupil do Hymnovy aury.

„Spal jsem fantasticky, Zvěde,“ zívł Hymnus. „Noc plná zlých a podivných snů, jako vždycky. Ohromně uklidňující.“

Kněz zvedl obočí. „Říkáte mi Zvěde?“

„Ano,“ přítakal Hymnus. „Rozhodl jsem se, že ti dám novou přezdívku. Zvěd. Hodí se k tobě, protože pořád slídíš kolem a do všeho strkáš nos.“

„Jsem poctěn, Vaše Milosti,“ prohlásil Llarimar a posadil se na židli.

Bože barev, pomyslel si Hymnus, copak se ten člověk nikdy nerozčlíí?

Llarimar otevřel svou knihu. „Začneme?“

„Jestli je to nutné,“ souhlasil Hymnus. Sluhové do-
vázali stuhy, pozapínali spony a nařasili hedvábí. Každý z nich se uklonil a ustoupil ke stěně.

Llarimar si vzal brk. „Co si tedy pamatujete ze svých snů?“

„Ale vždyť víš.“ Hymnus sebou plácl na jednu ze svých pohovek a rozvalil se v celé své mohutnosti. „Nic doopravdy důležitého.“

Llarimar nespokojeně sevřel rty. Do místnosti začaly proudit zástupy dalších sluhů, přinášejících rozličné mísy s jídlem. Obyčejná, lidská strava. Jako Navrácený ji Hymnus vlastně nepotřeboval. Je to jen požitek. Zakrátko dostane něco daleko... božstějšího. To mu dá dost síly, aby přežil další týden.

„Prosím, pokuste se rozpomenout na své sny, Vaše Milosti,“ požádal Llarimar svým zdvořilým, leč pevným způsobem. „Nezáleží na tom, jak nevýznamné se mohou jevit.“

Hymnus si povzdechl a pohlédl ke stropu. Strop byl samozřejmě pomalovaný – zobrazoval tři pole obklopená kamenitými pastvinami. Byla to vize jednoho z jeho předchůdců. Hymnus zavřel oči a pokusil se soustředit. „Kráčel jsem... po pláži,“ začal. „A nějaká loď odplouvala beze mne. Nevím, kam měla namířeno.“

Llarimarovo pero začalo rychle škrábat po papíru. Pravděpodobně v té vzpomínce nalézal všemožné symboly. „Byly tam nějaké barvy?“ zeptal se kněz.

„Loď měla červenou plachtu,“ vzpomínal Hymnus. „Písek byl samozřejmě hnědý a stromy zelené. Z nějakého důvodu mám ale dojem, že voda v oceánu byla červená, stejně jako loď.“

Llarimar zuřivě psal. Vždycky ho vzrušilo, když si Hymnus pamatoval barvy. Hymnus otevřel oči a zíral na strop s obrazem. Nedbale natáhl ruku a vzal si z talíře, který mu sluha podával, několik třešní.

Proč by neměl lidem dopřát své sny? I když pokládá věštění za hloupost, nemá právo si stěžovat. Má nesmírné štěstí. Má božskou biochromatickou auru, postavu, jakou by mu záviděl každý muž, a dost přepychu pro deset králů. Nemá nejmenší právo dělat potíže.

Jenomže... Hymnus byl pravděpodobně jediný bůh na světě, který nevěřil ve vlastní náboženství.

„Viděl jste v tom snu ještě něco, Vaše Milosti?“ zeptal se Llarimar a vzhlédl od knihy.

„Tys tam byl, Zvěde.“

Llarimar se zarazil a mírně pobledl. „Já... že jsem tam byl?“

Hymnus přikývl. „Omlouval ses, že mě pořád obtěžuješ a bráníš mi v mém hýření. Pak jsi mi přinesl

velkou láhev vína a zatančil jsi. Opravdu, bylo to pozoruhodné.“

Llarimar ho obdařil tvrdým pohledem.

Hymnus povzdechl. „Ne, nic jiného tam nebylo. Jen ta loď. A i její obraz už bledne.“

Llarimar kývl, vstal a pokynul sluhům, aby ustoupili – i když samozřejmě zůstali v místnosti a postávali okolo s mísami ořechů, vína a ovoce, pro případ, že by bůh něco chtěl. „Půjdeme, Vaše Milosti?“ zeptal se Llarimar.

Hymnus vzdychl a vstal. Cítil se vyčerpaný. Přiběhl sluha a upravil mu sponu, která se rozepnula, když si sedl.

Hymnus, skoro o půl metru vyšší než kněz, vykročil za Llarimarem. Nábytek i dveře byly nicméně přizpůsobeny Hymnově velikosti, takže se sluhové i kněží zdáli nepatřičně malí. Procházeli přímo mezi sály, nepoužívali chodby. Ty byly pro služebnictvo a vedly jen venku, po obvodu. Hymnus krácel po přepychových kobercích od severních národů a kolem překrásné keramiky z druhé strany Vnitřního moře. Stěny komnat byly ověšeny obrazy a básněmi vyvedenými půvabnou kaligrafií od nejlepších umělců Hallandrenu.

Uprostřed pláce byla malá čtvercová místnost, která nebyla vyzdobená v Hymnových barvách, červené a žluté. Tady byly stuhy tmavších barev – tmavomodré, tmavozelené a krvavě rudé. Každá barva byla ve svém odstínu dokonalá, ale to mohl rozeznat jen někdo, kdo dosáhl Třetí úrovně.

Když Hymnus vstoupil do pokoje, barvy se probudily k životu. Zjasněly a zintenzivněly, ale přesto zůstaly tmavé. Kaštanová se zaleskla, tmavomodrá ze-

sílila. Temné, ale jasné, to byl kontrast, který mohl vytvořit jenom Dech.

Uprostřed místnosti stálo dítě.

Proč to vždycky musí být dítě? pomyslel si Hymnus.

Llarimar i sluhové čekali. Hymnus přešel k dítěti. Holčička se podívala stranou, kde stálo několik kněží v červenožlutých hábitech. Povzbudivě na ni kývli. Dívka, zřejmě nervózní, pohlédla zpátky na Hymna.

„To bude dobré,“ řekl Hymnus. Snažil se jí dodat odvalu. „Nemáš se čeho bát.“

Dívka se přesto zachvěla.

Hymnus vzpomínal na Llarimarovy přednášky – i když Llarimar trval na tom, že to přednášky nebyly, protože bohům se nepřednáší – o tom, že není proč se bát Navracených bohů Hallandrenu. Bohové představují požehnání. Přinášejí vize budoucnosti, vůdcovství a moudrost. K přežití potřebují jedině.

Dech.

Hymnus zaváhal, ale sám byl čím dál tím slabší. Zatočila se mu hlava. Tiše zaklel, klekl si na jedno koleno a vzal dívčinu tvář do svých příliš velkých dlaní. Začala plakat, ale řekla ta slova jasně a zřetelně, jak ji naučili: „Můj život tvému. Můj Dech staň se tvým.“

Dech z ní vyšel jako obláček. Plul ve vzduchu kolem Hymnovy paže – dotek byl nutný – a Hymnus ho vtáhl do sebe. Slabost zmizela a přestala se mu točit hlava. Teď viděl vše ostře a jasně. Cítil se povzbuzený, obnovený, živý.

Děvče otupělo. Barva jejích rtů a očí lehce vybledla. Vlasy ztratily něco ze svého lesku a tvář pozbyla výrazu.

To nic není, pomyslel si. *Většina lidí říká, že ani*

nepoznají, že přišli o Dech. Čeká ji plný, šťastný život. Její rodina dostane za tu oběť dobře zapláceno.

A Hymnus bude žít další týden. Nový Dech jeho auru nezesílil, to byl další rozdíl mezi Navraceným a Probouzečem. Probouzeči byli někdy považováni za méněcenné, lidmi vytvořené napodobeniny Navracených. Ale spíš prostě byli jiní.

Kdyby Hymnus nedostal každý týden nový Dech, tak by zemřel. Mimo Hallandren přežili Navracení většinou jen osm dní. Ale pokud mu byl každý týden darován Dech, mohl Navracený žít věčně, nikdy nezestárl a měl noční vize, které údajně prorokovaly budoucnost. Proto existoval Boží dvůr plný paláců, kde bohové mohli žít, byli chráněni a – což bylo nejdůležitější – byli krmeni.

Kněží přispěchali, aby dívku vyvedli z místnosti. *Pro ni to nic neznamena, řekl si Hymnus znovu. Vůbec nic...*

Jejich oči se setkaly, když odcházela, a Hymnus viděl, že jí z pohledu zmizela jiskra. Stala se Tupcem. Byla mdlá a vybledlá. Člověk bez Dechu. Kněží ji odvedli pryč.

Hymnus se otočil k Llarimarovi a trochu se za svůj nával energie zastyděl. „Tak dobrá,“ prohlásil. „Pojďme se podívat na Obětiny.“

Llarimar zvedl jedno obočí nad obroučku brýlí. „Na jednu jste nějak ochotný.“

Potřebuju za to něco dát, pomyslel si Hymnus. I když je to k ničemu.

Prošli několika dalšími červenožlutými komnatami. Většina z nich byla dokonale čtvercová, s dveřmi na každé straně. Na východní straně paláce vstoupili do dlouhé, úzké místnosti. Byla úplně bílá, cosi v Hallan-

drenu velmi neobvyklého. Stěny byly pokryté obrazy a básněmi. Sluhové zůstali venku, jen Llarimar stál vedle Hymna, když přistoupili k prvnímu obrazu.

„Co mu říkáte?“ zeptal se Llarimar.

Byla to krajinka zobrazující džungli s převislými palmami a pestrobarevnými květinami. Některé z nich rostly i v zahradách kolem Božího dvora, proto je Hymnus poznal. Ve skutečné džungli nikdy nebyl – aspoň ne v tomto životě.

„Ten obraz je v pořádku,“ řekl. „Ale nelíbí se mi. Musím při pohledu na něj myslet na krajinu venku. Kéž bych ji mohl navštívit.“

Llarimar se na něj potutelně podíval.

„No a co?“ nadhodil Hymnus. „Na dvoře to není pořád zábava.“

„V pralese není moc vína, Vaše Milosti.“

„Mohl bych si nějaké udělat. Vykvasit... něco.“

„To jistě,“ souhlasil Llarimar a kývl na jednoho ze svých pobočníků, kteří zůstali venku. Nižší kněz si zapsal, co Hymnus řekl o obrazu. Někde tam venku ve městě je člověk, který touží po Hymnově požehnání. Nejspíš se to týká statečnosti – možná plánuje, že požádá o ruku nějakou ženu, nebo to je třeba obchodník, který má podepsat riskantní smlouvu. Kněží mu vyloží Hymnův názor na obraz a pak mu sdělí věštbu – dobrou nebo špatnou – včetně přesných slov, která Hymnus vyslovil. I samotné zaslání obrazu bohovi však přinese tomu člověku jistou dávku štěstí.

Aspoň se to tak předpokládá.

Hymnus odstoupil od obrazu. Přispěchal jeden z nižších kněží a odstranil jej. Je pravděpodobné, že žadatel obraz nemaloval sám, ale že tím někoho pověřil. Čím je obraz lepší, tím lépe na něj bohové rea-

gují. Zdá se, že budoucnost člověka se dá ovlivnit tím, kolik je schopen zaplatit umělci.

Neměl bych být tak cynický, řekl si Hymnus, bez tohoto systému bych byl zahynul už před pěti lety.

Před pěti lety ale skutečně zemřel, i když stále neví, co ho zabilo. Byla to opravdu hrdinská smrt? Třeba o jeho bývalém životě nikdo nesměl mluvit proto, aby se nikdo nedozvěděl, že Hymnus Smělý vlastně umřel na žaludeční křeče.

Nižší kněz zmizel s obrazem džungle pryč. Bude spálen. Obětiny byly vytvářeny speciálně pro určitého boha a jen on a několik jeho kněží je směli vidět. Hymnus přešel k dalšímu obrazu na stěně. Byla to vlastně báseň napsaná řemeslným písmem. Barevné tečky se rozzářily, když k nim Hymnus přistoupil. Hallandrenské řemeslné písmo představovalo zvláštní systém, který se nezakládal na tvaru, ale na barvě. Každá barevná tečka znamenala určitý zvuk v hallandrenské řeči. Společně s dvojitými tečkami – každá jiné barvy – vytvářely abecedu, která byla pro barvoslepé noční můrou.

Ale v Hallandrenu by se k barvosleposti nikdo nepřiznal. Aspoň tak to Hymnus slyšel. Zajímalo by ho, jestli kněží vědí, jak moc se bohové zajímají o klepy z venkovního světa.

Báseň nebyla příliš dobrá. Zřejmě ji napsal nějaký venkovan, který pak zaplatil někomu jinému, aby ji přepsal řemeslným písmem. To prozrazovaly jednoduché tečky. Skuteční básníci používali pracnější symboly, nepřetržité linky měnící barvu nebo barevné piktogramy tvořící obrázky. Se symboly, které mohly měnit tvar, aniž by ztratily význam, se toho dalo dělat hodně.

Použit správnou barvu bylo delikátní umění, a aby je člověk dokonale zvládl, musel dosáhnout nejméně Třetí úrovně. Tehdy získal schopnost vnímat přesné odstíny barev, podobně jako Druhá úroveň mu dala perfektní výšku hlasu a schopnost vnímání harmonií. Navrácení byli na Páté úrovni. Hymnus nevěděl, jaké to je, žít bez schopnosti přirozeně rozeznávat přesné odstíny barev a zvuků. Dokázal odlišit ideální červenou od té, do níž přimísili třeba jen jedinou kapku bílé.

Vyslovil o básni pokud možno dobrý úsudek, i když většinou měl sklon vyjadřovat se o Obětínách poctivě. Měl pocit, že je to jeho povinnost, a z nějakého důvodu to byla jedna z mála věcí, které bral vážně.

Pokračovali dál a Hymnus vyjadřoval svůj názor na různé malby a básně. Stěna dnes byla pozoruhodně plná. Koná se dnes snad slavnost nebo hostina, o níž neví? Když se blížili ke konci, Hymna už unavovalo hledět na umění, ale jeho tělo, posílené Dechem dítěte, bylo stále silné a cítil se rozjařený.

Před posledním obrazem se zastavil. Bylo to abstraktní dílo ve stylu, jaký se v poslední době hodně objevoval na obrazech, které mu posílali, protože o podobných malbách už dříve vyslovil příznivé kritiky. Právě proto málem dal tomuto obrazu špatnou známku. Bylo dobré udržovat kněze v nejistotě o tom, co ho potěší, to mu aspoň říkali ostatní bohové. Hymnus vycítil, že mnozí z nich jsou daleko vypočítavější ve způsobu, jakým pronášeli své úsudky a jak jim záměrně dodávali tajemný význam.

Na podobné triky Hymnus neměl trpělivost, zvláště proto, že zřejmě všechno, co od něj ostatní kdy chtěli, byla upřímnost. Poslednímu plátnu věnoval tolik času,

kolik si zasloužilo. Barva byla hustě nanesena, každý centimetr obrazu byl zbarvený širokými, silnými tahy štětce. Převažující barva byla tmavě červená, téměř purpurová, a Hymnus okamžitě poznal, že je to směs červené a modré s nádechem černé.

Linie barev se překrývaly a jedna přesahovala druhou, skoro jako by se hýbaly. Bylo to trochu jako... vlny. Hymnus se zamračil. Když se na to zadíval správně, vypadalo to jako moře. A to uprostřed, mohla to být loď?

Vrátily se mu nejasné dojmy ze snu. Červené moře. Odplouvající loď.

To si jen představuju, řekl si. „Dobrá barva,“ konstatoval. „A hezký námět. Uklidňuje mě to, a přesto to má v sobě i napětí. Schvaluji.“

Llarimarovi se jeho odpověď zřejmě líbila. Kývl na nižšího kněze, který stál opodál, a ten Hymnova slova zaznamenal.

„Takže to je všechno?“ zeptal se Hymnus.

„Ano, Vaše Milosti.“

Už jen jedna povinnost, pomyslel si. Teď, když byli hotoví s Obětínami, byl čas věnovat se poslednímu – a nejméně lákavému – z jeho každodenních úkolů. Peticím. Musí je projít, než se bude moci zabývat důležitějšími činnostmi, jako třeba jít si zdřímnout.

Llarimar ho však tentokrát do síně petic nevedl. Prostě mávl na jednoho nižšího kněze a začal listovat ve svých poznámkách.

„Tak co?“ zeptal se Hymnus.

„Co má být, Vaše Milosti?“

„Petice.“

Llarimar zavrtěl hlavou. „Dneska nebudete poslouchat petice, Vaše Milosti. Nevzpomínáte si?“

„Ne. Na to mám tebe, abys mi takové věci připomínal.“

„Tak dobře,“ řekl Llarimar a otočil stránku. „Pokládejte to za oficiální připomínku, že dnes nemáte žádné petice. Vaši kněží mají jiný úkol.“

„Ano?“ zeptal se Hymnus. „A co dělají?“

„Uctivě klečí na nádvoří, Vaše Milosti. Dnes přijíždí nová královna.“

Hymnus strnul. *Budu opravdu muset věnovat víc pozornosti politice.* „Dnes?“

„Ano, Vaše Milosti. Boží král se bude ženit.“

„Tak brzy?“

„Jakmile princezna dorazí, Vaše Milosti.“

Zajímavé, pomyslel si Hymnus. *Susebron bude mít manželku.* Boží král byl jediný z Navracených, který se mohl oženit. Navracení nemohli mít děti – samozřejmě až na krále, který nikdy předtím nežil. Hymnovi se vždycky zdál ten rozdíl podivný.

„Vaše Milosti,“ pokračoval Llarimar, „budeme potřebovat Příkaz Neživým, abychom shromáždili naše vojáky na prostranství před městem. Tam vyčkají příjezdu královny.“

Hymnus zdvihl obočí. „My na ni chceme zaútočit?“ Llarimar se na něj přísně podíval.

Hymnus se zasmál. „Nezralé ovoce,“ řekl. Byla to jedna z Příkazových frází, která umožnila druhým ovládat Neživé. Samozřejmě to nebyl hlavní Příkaz. Fráze, kterou sdělil Llarimarovi, dovoľovala ovládat Neživé jen v nebojových situacích a ztratí platnost jeden den po prvním použití. Hymnus si často myslel, že systém Příkazů k ovládnutí Neživých je zbytečně složitý. Ale skutečnost, že je jedním ze čtyř bohů vlastnicích Příkazy Neživým, mu občas *dodávala* jistou důležitost.

Kněz začal tiše mluvit o přípravách. Hymnus čekal a stále přemýšlel o Susebronovi a jeho nadcházející svatbě. Založil si ruce a opřel se zády o rám dveří.

„Zvěde?“ oslovil velekněze.

„Ano, Vaše Milosti?“

„Měl jsem ženu? Myslím, než jsem umřel.“

Llarimar zaváhal. „Víte, že nemohu mluvit o vašem životě před Návratem, Hymne. Znalost vaší minulosti by nikomu neprospěla.“

Hymnus zaklonil hlavu, opřel si ji o zeď a zadíval se na bílý strop. „Někdy si vybavuju... obličej,“ řekl tiše. „Krásnou mladou tvář. Myslím, že by to mohla být ona.“

Kněží utichli.

„Hezké hnědé vlasy,“ pokračoval Hymnus. „Rudé rty, jen o tři odstíny pod sedmou harmonií, velice krásné. Tmavá, opálená pleť.“

Přiběhl kněz s červenou knihou a Llarimar začal zuřivě psát. Neřekl si Hymnovi o další podrobnosti, ale prostě zaznamenával jeho slova tak, jak plynula.

Hymnus umlkl a obrátil se zády ke kněžím a jejich škrábajícím brkům. *Co na tom záleží*, pomyslel si. *Ten život je pryč. Místo toho jsem se stal bohem. A ať si o tom náboženství myslím, co chci, má to své výhody.*

Odešel, následován družinou sluhů a nižších kněží, kteří se postarají o vše, co potřebuje. Prohlédl si Obětiny, své sny nechal zaznamenat a petice zrušili. Může si dělat, co chce.

Nevrátil se do svých pokojů. Místo toho šel ven na terasu a mávl na sloužící, aby mu tam postavili pavilon.

Jestli dnes má přijet nová královna, chce se na ni dobře podívat.

Sirin kočár zastavil před hlavním městem Hallandrenu, T'Telirem. Při pohledu z okna si Siri uvědomila něco hodně pokořujícího. Její národ *nemá* ani to nejmenší tušení, co to znamená okázalost. Květiny u nich doma nejsou vůbec okázalé. Vojáci ani její kočár zdaleka nejsou okázalí. Mít záchvat vzteku na veřejnosti není ani trochu okázalé.

Čtyřicet tisíc vojáků oblečených v zářivé modré a zlaté, stojících v dokonalých řadách s vysoko zdviženými oštěpy s modrými střapci třepetajícími se ve vzduchu... *to je okázalé*. Dvě řady jezdců na obrovských koních se silnými kopyty, jezdci i zvířata zahalení zlatou látkou třpytící se ve vzduchu – *to je okázalé*. Impozantní město, tak veliké, že to její mysl nedokázala pojmout, s kupolemi a věžemi a malovanými zdmi, všechno soutěžící o její pozornost... *to je okázalé*.

Myslela si, že je připravená. Cestou do T'Teliru její kočár projel několika městy. Už viděla pomalované domy, jasné barvy a vzory. Spala v hostincích s přepychovými postelemi. Jedla jídla tak kořeněná, až z toho kýchala.

Ale ani to všechno ji nepřipravilo na přivítání v T'Teliru. Vůbec ne.

Požehnaný pane barev... pomyslela si.

Její vojáci se shlukli kolem kočáru, jako kdyby do něj chtěli nastoupit a schovat se před ohromujícím výhledem. T'elir se rozkládal na břehu Zářícího moře, velké vodní plochy obklopené pevninou. Spatřila moře, v dálce odrážející sluneční světlo, jako by chtělo dostat svému jménu.

K jejímu kočáru se přiblížil jezdec oděný v modré a stříbrné. Jeho šat v blýskavých barvách nebyl tak prostý jako oděv mnichů v Idrisu. Muž měl široká, špičatá ramena, která jeho uniformu měnila téměř v brnění. Na hlavě měl ozdobnou pokrývku ve stejných barvách. Při pohledu na zářivé barvy a komplikované vrstvy jeho oblečení Siriny vlasy zbělely strachem.

Jezdec se uklonil. „Královská paní Sisirinah,“ pravil hlubokým hlasem, „jsem Treledees, velekněz Jeho Nesmrtelného Veličenstva Susebrona Velikého, Navráceného boha a Božího krále Hallandrenu. Přijměte tuto symbolickou čestnou gardu, která vás doprovodí k Božímu dvoru.“

Symbolickou? pomyslela si Siri.

Kněz nečekal na odpověď, prostě otočil koně a vyrazil zpátky po cestě směrem k městu. Její kočár se rozjel za ním a vojáci, celí nesví, pochodovali vedle něj. Džungle ustoupila řídkým ostrůvkům palem a Siri překvapilo, kolik písku viděla v půdě. Obrovská masa vojáků, stojících v pozoru na obou stranách cesty, jí však brzy zakryla výhled do kraje.

„Austre, bože barev,“ zašeptal jeden z jejích vojáků, „to jsou Neživí!“

Siriny vlasy, jejichž barva se pomalu vracela ke zlatohnědé, opět v hrůze zbělely. Voják měl pravdu.

Pod pestrobarevnými uniformami byli hallandrenští vojáci matně šedí. Jejich oči, pleť, a dokonce i vlasy byly dokonale bezbarvé. Nic než šed'.

Tohle nemohou být Neživí! pomyslela si. *Vždyť vypadají jako lidé!*

Představovala si Neživé jako kostry, jimž odpadávalo maso z kostí. Koneckonců, byli to lidé, kteří zemřeli a byli přivedeni zpátky k životu jako bezduší vojáci. Ale ti, které mījela, vypadali úplně lidsky. Až na nedostatek barvy a strnulý výraz se od lidí ničím nelišili. Ale jejich nehybný postoj byl nepřirozený. Nikdo z nich nepřešlapoval, nedýchal, ani sval se nezachvěl. I jejich oči byly nehybné. Se svou šedou kůží vypadali jako sochy.

A... já se mám provdat za někoho takového? otázala se Siri v duchu. Ale ne, Navrácení nejsou Neživí, a obojí se liší od Tupců, což jsou lidé, kteří ztratili svůj Dech. Matně si vzpomínala na den, kdy se jeden člověk z jejich vsi Navrátil. To se stalo skoro před deseti lety a její otec jí nedovolil toho muže navštívit. Přesto si vzpomněla, že muž mohl mluvit a žít se svou rodinou, i když se na ně nepamatoval.

Potom, o týden později, zemřel.

Její kočár konečně minul řady Neživých. Nahradily je městské hradby, obrovské a hrozivé, ale přesto spíše umělecké než funkční. Vrchol hradeb zdobily masivní polokoule připomínající kopce, s okraji zdobenými zlatým kovem. Brána sama byla ve tvaru dvou propletených, pružných těl mořských tvorů, stočených do masivního oblouku. Když mezi nimi Siri projela, připojila se k ní garda hallandrenských jezdců. Ti se zdáli živí.

Vždycky si představovala Hallandren jako místo

smrti. Ten dojem získala z vyprávění tuláků a z poví-
daček starých žen, které se jimi bavily v zimě u krbu.
Slýchala, že městské hradby jsou vystavěny z lebek
pomalovaných rozbředlými, ošklivými pruhy barev.
Představovala si, že domy uvnitř jsou zohyzdění křik-
lavými, neladícími barvami. Nechutné.

Mýlila se. Pravda, T"Telir byl domýšlivý. Zdálo se,
že každý nový div chce všemi způsoby upoutat pozor-
nost jejích očí. Ulice byly lemované lidmi – bylo jich
víc, než Siri viděla za celý svůj život. Tlačili se, aby za-
hlédli její kočár. Nedokázala říct, jestli mezi nimi byli
chudí, protože všichni na sobě měli jasně zbarvené
oblečení. Někteří byli oděni až přehnaně nápadně,
pravděpodobně bohatí obchodníci, protože Hallan-
dren údajně neměl jinou šlechtu než své bohy, ale
i nejjednodušší oděvy svítily veselými odstíny.

Barvy budov se k sobě často nehodily, ale žádná
nebyla použita bezmyšlenkovitě. Na všem, od fasád
domů až po lidi a sochy mocných válečníků na rozích
mnohých ulic, bylo vidět řemeslnou zručnost a umě-
ní. Všechno ji ohromovalo. Křiklavé barvy se chvěly
a pulzovaly. Siri zjistila, že se usmívá, a přestože ji
lehce rozbolela hlava, její vlasy začaly váhavě měnit
barvu na zlatou.

*Možná... možná proto mě sem otec poslal, pomyslela
si. Ať byla Vivenna vychována sebepečlivěji, sem by se
nehodila. Ale mě barvy vždycky zajímaly až příliš.*

Její otec byl dobrý král s dobrými instinkty. Co když
po dvaceti letech vychovávání a školení Vivenny do-
šel k názoru, že ona není tou pravou, kdo může Idrisu
pomoci? Nemohl to být důvod, proč poprvé v životě
dal Siri přednost před Vivennou?

Ale jestli je to tak, co mám tedy dělat? Věděla, že

Idrisané se bojí útoku Hallandrenu na jejich zem, ale nedokázala uvěřit, že otec by poslal jednu ze svých dcer, kdyby si myslel, že se blíží válka. Třeba doufal, že Siri dokáže uvolnit napětí mezi oběma zeměmi.

Ta možnost jen zvětšila její úzkost. Nebyla zvyklá mít povinnosti. Znervózněla. Otec jí svěřil do rukou osud národa a životy svých lidí. Nemohla utéct ani se nikde schovat.

Zvlášť ne před vlastní svatbou.

Ze strachu z toho, co přijde, jí ve vlasech probleskovala bílá, ale Siri se přinutila obrátit pozornost znovu k městu. Nebylo to nic těžkého. Město připomínalo obrovské, unavené zvíře rozvalující se na úpatích kopců. Kočár stoupal jižní částí a mezerami mezi domy viděla, že Zářivé moře se před městem rozlévá do zálivu. Těelir se rozkládal kolem tohoto zálivu a obloukem sahal až k vodě. Městské hradby musely tedy vytvořit jen půlkruh kolem moře, aby město dokonale uzavřely.

Nevypadalo stísněné. Bylo tu hodně volného prostoru – promenády a zahrady, velké nezastavěné plochy. Mnoho ulic lemovaly palmy a zeleň byla všude. A s chladným vánkem od moře byl vzduch mnohem příjemnější, než čekala. Cesta vedla k mořské vyhlídce uprostřed města, malé plošině s nádherným výhledem. Jenomže celou plošinu ohraničovala vysoká hradba. Siri s rostoucími obavami sledovala, jak se otevřela brána do tohoto menšího města ve městě, aby vpustila kočár, vojáky a kněze.

Prostí lidé zůstali venku.

Uvnitř byla další zeď zabraňující pohledu za bránu. Procesí zabočilo doprava a obešlo stěnu oddělující hallandrenský Boží dvůr – uzavřené, travnaté nádvo-

ří – od druhého světa. Prostoru dominovalo několik desítek obrovitých paláců, každý jiné barvy. Na vzdáleném konci nádvoří stála impozantní černá stavba, mnohem vyšší než ostatní budovy.

Nádvoří obehnané zdí bylo klidné a tiché. Na terasách Siri viděla postavy, jak sedí a pozorují její kočár jedoucí po trávníku. Před každým palácem klečelo na trávě služebnictvo, muži i ženy. Barva jejich oblečení odpovídala barvám budov. Ale Siri si je moc neprohližela. S úzkostí se dívala na obrovskou černou stavbu. Vypadala jako pyramida navršená z vyhlazených černých bloků kamene do tvaru obřího scho-diště.

Černá, pomyslela si. *Ve městě barev*. Vlasy jí ještě víc vybledly. Najednou si přála, aby byla zbožnější. Pochybovala, že Austre by měl velkou radost z její prudké povahy, a většinou měla problém i vyjmenovat všech Pět vizí. Ale Austre na ni snad stejně dohlédne, ne? Už kvůli jejímu národu.

Procesí se zastavilo u paty obrovské trojhranné budovy. Okénkem kočáru Siri nahoře zahlédla výstupky a terasy, kvůli kterým se zdálo, že pyramida má příliš těžký vrcholek. Měla pocit, že tmavé kamenné bloky se na ni zřítí jako lavina a pohrbí ji. Kněz na koni se vrátil k jejímu okénku. Ostatní jezdci tiše čekali a na velikém, otevřeném nádvoří bylo slyšet jen přešlapování jejich zvířat.

„Dorazili jsme, Královská Choti,“ řekl muž. „Jakmile vstoupíme do budovy, připravíme vás a dovedeme k manželovi.“

„Manželovi?“ zeptala se Siri nejistě. „Copak nebude žádný svatební obřad?“

Kněz se zlomyslně usmál. „Boží král nepotřebuje

oficiální ospravedlnění. Stanete se jeho ženou, jakmile po tom zatouží.“

Siri se zachvěla. „Jen jsem doufala, že ho třeba uvidím než... víte...“

Kněz na ni ostře pohlédl. Změnil tón. „Boží král nejedná podle tvých rozmarů, ženo. Jsi požehnaná mezi všemi, protože ti bude dovoleno se ho dotknout – ale jen tehdy, až *on* o tom rozhodne. Přišla jsi sem, protože on tomu chtěl, a ty poslechněš. Jinak tě odstraníme a místo tebe bude vybrána jiná, a to by, myslím, pro tvé rebelské přátele v horách nevěstilo nic dobrého.“

Kněz otočil koně a odklusal k velké kamenné plošině vedoucí nahoru do budovy. Kočár sebou trhl a rozjel se, unášeje Siri vstříc jejímu osudu.

Tohle všechno jen zkomplikuje, pomyslel si Vasher. Stál ve stínu na vrcholku hradby obklopující Boží dvůr.

No a co? zeptal se Noční děs. *Rebelové nakonec skutečně poslali princeznu, to tvé plány nemění.*

Vasher čekal a pozoroval, jak princeznin kočár pomalu jede po svahu a mizí v tlamě paláce.

Tak co? naléhal Noční děs. I po všech těch letech meč v mnoha ohledech reagoval jako dítě.

Využijí ji, přemýšlel Vasher. Pochybuji, že náš plán budeme moci úspěšně dokončit bez ní. Nevěřil, že Idrisané doopravdy pošlou svou královskou krev do T'Teliru. Poskytli tím Hallandrenu nesmírně cennou zástavu.

Vasher se odvrátil od nádvoří a nohou v sandálu se pevně zachytil za pruh látky visící dolů podél zdi. Pak ze sebe vyslal Dech.

„Spust' mě,“ Přikázal.

Velký vlněný gobelín do sebe nasál stovky jeho Dechů. Neměl tvar člověka a byl obrovský, ale Vasher teď měl dost Dechu, aby ho mohl věnovat na tak extravagantní Probuzení.

Gobelín se zkroutil jako živý a vytvořil ruku, která

Vashera popadla. Jako vždycky se Probuzená věc snažila napodobit lidský tvar. Když se Vasher pečlivě podíval na zvlněnou, zkroucenou látku, spatřil v ní obrysy svalů, a dokonce i žil. Nebyly k ničemu, Dech látku oživil, a ta k pohybu nepotřebovala svaly.

Gobelín vzal Vashera za rameno, opatrně ho snesl dolů a postavil ho na ulici. „Tvůj Dech k mému,“ Přikázal Vasher. Velký pruh gobelínu okamžitě ztratil svůj oživený tvar, a jak z něho vyprchal život, se zatřepetáním se opět položil na stěnu.

Několik lidí na ulici se zastavilo, ale nevyděsilo je to, jen zaujalo. Tohle byl T⁷Telir, domov samotných bohů. Nestávalo se často, že by se zde vyskytl člověk s více než tisícem Dechů, ale nebylo to zcela neobvyklé. Lidé zírali stejně, jako by venkované v jiných královstvích provázeli pohledem kočár kolemjedoucího šlechtice, a pak se vrátili ke své každodenní činnosti.

Pozornosti se nedalo uniknout. I když byl Vasher oblečený jako obvykle v otrhaných kalhotách a obnošeném plášti, který měl na sobě navzdory horku, s provazem několikrát obtočeným kolem pasu místo opasku, barvy se stále nápadně rozjasňovaly, kdykoli byl poblíž. Změny si všimnou i obyčejní lidé a pro ty s První úrovní bude úplně nepřehlédnutelná.

Skončily dny, kdy se mohl skrývat a číhat. Bude si muset zvyknout na to, že si ho lidé všímají. To byl jeden z důvodů, proč byl rád, že je v T⁷Teliru. Město bylo dost velké a bylo tu dost zvláštností, od Neživých vojáků až po Probuzené předměty vykonávající každodenní práce, takže snad nebude tak vyčnívat.

To samozřejmě neplatilo pro Noční děs. Vasher procházel davem s neobyčejně těžkým mečem v ruce. Špička meče v pochvě se za ním málem táhla po zemi.

Někteří lidé se meči zdaleka vyhýbali. Jiní ho až příliš dlouze pozorovali. Asi je načase Noční děs zase vrátit do vaku.

Ne, nedělej to, naléhal Noční děs. Ať tě to ani nenapadne. Byl jsem zavřený dost dlouho.

Co ti na tom záleží? pomyslel si Vasher.

Potřebuju čerstvý vzduch, řekl Noční děs. A slunce.

Jsi meč, pomyslel si Vasher, ne palma.

Noční děs zmlkl. Byl dost chytrý, aby si uvědomoval, že není člověk, ale neměl rád, když se mu to připomínalo. Začínal pak trucovat. To Vasherovi docela vyhovovalo.

Došel k restauraci nacházející se několik ulic od Božího dvora. Restaurace, to bylo něco, co jinde *opravdu* postrádal. Ve většině měst se zřídka dalo zajít někam na jídlo. Když jste plánovali nějakou dobu zůstat, najali jste si místní ženu, aby vás nechala jíst u svého stolu. Když jste zůstávali jen krátce, jedli jste, co vám dal váš hospodský.

Ale T'Telir měl dost obyvatelstva, a dost bohatého, aby se tu uživilí profesionálové. Ve zbytku světa se restaurace ještě neuchytily, ale v T'Teliru byly běžné. Vasher si už předem rezervoval stůl a číšník mu na něj kývnutím ukázal. Vasher se usadil a opřel Noční děs o stěnu.

Meč byl ukraden přesně minutu potom, co ho odložil.

Vasher krádež ignoroval. Když mu číšník přinesl šálek teplého citrusového čaje, zamyslel se. Upíjel sladkou tekutinu, cucal kousek kůry a divil se, proč pro všechno na světě lidé žijící v tropické nížině pijí horký čaj. Po několika minutách ho jeho Dechem posílené smysly varovaly, že ho někdo pozoruje. Pak

ho upozornily, že se někdo blíží. Aniž by přestal popíjet čaj, Vasher volnou rukou vytáhl z pouzdra u pasu dýku.

Kněz se posadil do boxu naproti Vasherovi. Místo kněžského roucha měl na sobě běžné šaty. Možná podvědomě si však opět zvolil zelenou a bílou, barvy svého božstva. Vasher zastrčil dýku zpět do pochvy a zvuk zamaskoval hlasitým srknutím.

Kněz jménem Bebid se nervózně rozhlédl kolem sebe. Jeho Dechová aura ukazovala na První úroveň. Lidé, kteří si mohli dovolit koupit Dech, tam obvykle končili. Tolik Dechu jim prodloužilo život nejméně o deset let a posílilo smysl pro vycitování přítomnosti živých bytostí. Také jim to umožňovalo vidět Dechovou auru, rozpoznat Probouzeče a tak trochu i Probouzet. Slušný obchod za částku, která by mohla padesát let živit venkovskou rodinu.

„Tak co?“ zeptal se Vasher.

Bebid při zvuku jeho hlasu doslova nadskočil. Vasher vzdychl a zavřel oči. Kněz nebyl zvyklý na taková nekalá setkání. Kdyby na něj Vasher nevyvinul jistý... nátlak, vůbec by nepřišel.

Vasher otevřel oči a zadíval se na kněze. Číšník jim mezitím přinesl dva talíře kořeněné rýže. Specialitou restaurace byla tekteeská jídla – Hallandreňané milují cizokrajná koření stejně jako podivné barvy. Vasher objednal předem a zaplatil dost, aby boxy vedle nich zůstaly prázdné.

„Tak co?“ opakoval.

„Já...“ váhal Bebid. „Já nevím. Zatím jsem toho moc nezjistil.“

Vasher mu věnoval tvrdý pohled.

„Musíte mi dát víc času.“

„Vzpomeňte si na svou nepředloženost, příteli,“ prohodil Vasher a dopil svůj čaj. Už ho to rozčilovalo. „Přece byste nechtěl, aby se ta novinka dostala ven.“ *Opravdu se o tom musíme bavit znovu?*

Bebid zůstal chvíli zticha. „Nevíte, co žádáte, Vashere,“ řekl a předklonil se. „Jsem knězem Jasnozřivé pravdy. Nemohu zradit svou přísahu!“

„Tak to je dobře, že o to vás nežádám.“

„Nemáme nikomu sdělovat informace o dvorské politice.“

„Ale prosím vás,“ odsekl Vasher. „Navrácení se nemohou ani podívat jeden na druhého, aby se o tom během hodiny nedozvěděla polovina města.“

„Jistě tím nechcete říct –“ namítl Bebid.

Vasher zaskřípal zuby a dopáleně ohnul prstem lžičci. „Nechte toho, Bebide! Oba víme, že vaše přísaha je jen součástí smluvené hry.“ Předklonil se. „A já tyhle hry *opravdu* nenávidím.“

Bebid zbledl. Jídla se ani nedotkl. Vasher otráveně pohlédl na lžičku a pak ji narovnal, aby se uklidnil. Spolkl sousto rýže, v ústech ho páčila jako oheň. Nerad nechával jídlo stát nesnědené – nikdy nevíte, kdy budete muset narychlo odejít.

„Něco... se povídá,“ spustil Bebid nakonec. „Tohle je něco mimo obvyklou dvorskou politiku, Vashere – netýká se to jen nějakých hrátek mezi bohy. Tohle je velmi vážné a *velmi* utajované. Natolik, že ani všímaví kněží neuslyší víc než náznaky.“

Vasher pokračoval v jídle.

„U dvora je frakce, která prosazuje útok na Idris,“ navázal Bebid. „I když si nedovedu představit proč.“

„Nedělejte ze sebe hlupáka,“ napomenul ho Vasher. Zalitoval, že nemá víc čaje, aby rýži spláchl. „Oba

víme, že Hallandren má dobré důvody, aby všechny tam nahoře na vysočině vyvraždil.“

„Královskou rodinu,“ doplnil Bebid.

Vasher přikývl. Říkalo se jim rebelové, vzbouřenci, ale byla to původní hallandrenská královská rodina. Byli sice smrtelní, ale jejich dynastie byla pro Boží dvůr nebezpečná. Každý správný monarcha ví, že první věc, kterou musíte udělat, abyste upevnili svůj trůn, je popravít všechny, kdo na něj mají větší nárok než vy. A potom většinou není od věci popravít také každého, kdo si to třeba jen *myslí*.

„Takže,“ řekl Vasher, „pusťte se do boje a Hallandren vyhraje. V čem vidíte problém?“

„Problém je v tom, že je to špatný nápad,“ vysvětlil Bebid. „*Hrozný* nápad. Jsou tu přece Kaladovi fantómové, člověče! Nebude snadné Idris porazit, ať si lidé u dvora říkají, co chtějí. To není jako zmáčknout toho hlupáka Vahra. Idrisani mají spojence za horami a řada království s nimi sympatizuje. To, co někteří vidí jako jednoduché potlačení skupiny vzbouřenců, by mohlo lehce přerůst v další Velkou válku. To byste chtěl? Tisíce a tisíce mrtvých? Království zničená tak naprosto, že už nikdy nepovstanou? A to všechno jen proto, abychom získali kus zmrzlé země, kterou nikdo ani doopravdy nechce.“

„Obchodní cesty jsou cenné,“ poznamenal Vasher.

Bebid si odfrkl. „Idrisani nejsou tak velcí blázni, aby příliš zvyšovali poplatky za průjezd. Tady se nejedná o peníze. Jde o strach. Lidé u dvora hovoří o tom, co by se *mohlo* stát, kdyby Idrisani odřízli průchod, nebo co by se *mohlo* stát, kdyby nechali nepřítel proklouznout do země a oblehnout T'Telir. Kdyby šlo o peníze, nikdy bychom do války nešli. Hallandren prosperuje

ze svého obchodu s barvivou a látkami. Myslíte si, že obchod by během války vzkvétal? Měli bychom štěstí, kdyby se ekonomika naprosto nezhroutila.“

„A vy si myslíte, že mně záleží na ekonomické prosperitě Hallandrenu?“

„No jistě,“ pravil Bebid suše, „zapomněl jsem, s kým mluvím. Co tedy chcete vy? Řekněte mi to, abychom mohli náš rozhovor uzavřít.“

„Povězte mi o rebelech,“ řekl Vasher s ústy plnými rýže.

„O Idrisanech? Právě jsme mluvili –“

„O těch ne,“ opravil ho Vasher. „O těch, co jsou ve městě.“

„Ti už teď nejsou důležití, když je Vahr mrtvý,“ mávl kněz rukou. „Mimořádně, pořád se neví, kdo ho zabil. Možná vzbouřenci sami. Asi se jim nelíbilo, že se nechal chytit, ne?“

Vasher na to nic neřekl.

„Je to všechno, co chcete?“ zeptal se Bebid netrpělivě.

„Potřebuju se spojit s těmi frakcemi, o kterých jste se zmínil,“ odpověděl Vasher. „S těmi, co prosazují válku s Idrisem.“

„Já vám nebudu pomáhat, abyste rozzuřil –“

„Předpokládejme, že *nepotřebuju*, abyste mi říkal, co mám dělat. Prostě mi dejte ty informace, které jste slíbil, a zbavíte se všech starostí.“

„Vashere,“ řekl Bebid a ještě víc se předklonil, „já vám *nemůžu* pomoci. Mou paní tenhle druh politiky nezajímá a já se v příslušných kruzích nepohybuju.“

Vasher nepřestával jíst a přemýšlel přitom, jak dalece je Bebid upřímný. „Tak dobře. S kým si mám tedy promluvit?“

Bebid se uklidnil a otřel si ubrouskem čelo. „Ne-

vím,“ řekl pak. „Co třeba s některým z kněží Hvězdy slitování? Taky byste možná mohl zkusit Modroprstého.“

„Modroprstý? To je zvláštní jméno pro boha.“

„Modroprstý není bůh,“ pousmál se Bebid. „To je přezdívka. Je to správce Nejvyššího sídla, hlavní písař. On je ten, kdo vlastně udržuje celý dvůr v provozu, a jestli o té frakci někdo něco ví, bude to on. Je ale tak škrobený a poctivý, že vám dá spoustu práce ho zlomit.“

„To byste se divil,“ prohodil Vasher a vsunul si do úst poslední sousto rýže. „Vás jsem taky zlomil, ne?“

„Asi jo.“

Vasher vstal. „Zaplaťte číšníkovi, než odejdete,“ poručil, vzal si z věšáku plášť a odešel. Napravo vycítil jakousi... temnotu. Chvilí šel po ulici a pak zahrnul do malé uličky, kde našel Noční děs. Byl stále v pochvě, ale trčel z hrudníku zloděje, který ho ukradl. Další dlouhoprsták ležel mrtvý opodál.

Vasher meč vytáhl, zastrčil ho do pochvy – vysunul se ani ne na centimetr – a zapnul sponu.

Trochu ti tam ujely nervy, řekl Noční děs káravě. Myslel jsem, že hodláš na sebeovládání zapracovat.

No, asi se mi to zhoršuje, pomyslel si Vasher.

Noční děs se odmlčel. *Vlastně si nemyslím, že by se ti to vůbec kdy odhoršilo.*

Odhoršilo není žádné slovo, usadil Vasher meč a vyšel z uličky.

No a? opáčil Noční děs. Děláš si moc starostí se slovy. Ten kněz – vyplýtvat jsi na něj tolik slov a pak jsi ho nechal jít. Já bych to zvládl jinak.

Ano, já vím, přitakal Vasher. Kdyby bylo po tvém, bylo by tam o několik mrtvol víc.